

ΕΣΕΝΑ, ΤΟΝ ΠΛΗΣΙΟΝ
Αλεξάνδρα Καλτσογιάννη

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία
ΑΘΗΝΑ 2021

Η Αλεξάνδρα Καλτσογιάννη γεννήθηκε στην Νάουσα Ημαθίας, σπούδασε Ψυχολογία στο Α.Π.Θ, ειδικεύτηκε στις Εξαρτήσεις M.Sc. Α.Π.Θ και εργάζεται ως Ψυχοθεραπεύτρια Gestalt στο γραφείο της. Της αρέσει να διαβάζει, να γράφει, κυρίως θεατρικά έργα και ποίηση. Έργα της, μικροδιηγήματα, ποιήματα και θεατρικά έργα έχουν συμπεριληφθεί σε λογοτεχνικά Περιοδικά, ποιητικές ανθολογίες και κυκλοφορούν ελεύθερα στο διαδίκτυο. Το θεατρικό της έργο "Πένθιμη φούγκα σε ρε ελάσσονα" απέσπασε έπαινο στον 4ο Πανελλήνιο Διαγωνισμό της Ένωσης Σεναριογράφων Ελλάδος.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6973849989

E-mail: alexandrakalt@yahoo.gr

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβρης 2020- Μάιος 2021) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Εικόνα εξωφύλλου: Μάριος Χρηστίδης, (10 χρονών)

Το θεατρικό έργο "Εσένα, τον πλησίον" της Αλεξάνδρας Καλτσογιάννη διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons BY NY ND

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στην σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με την συγγραφέα.

Πρόσωπα

Τεό : Γύρω στα 35 – 40 χρονών

Λέο : Γύρω στα 45 – 50 χρονών

κ.Νικολάου : Γύρω στα 55 – 60 χρονών

ΧΩΡΟΣ

Το σπίτι του Τεό

Περίληψη

Ο Τεό μόλις έχει αποφυλακιστεί λόγω κατοχής και χρήσης ουσιών στο παρελθόν και αποφασίζει να συνεχίσει στην ελεύθερη ζωή του την απόφαση που πήρε μέσα στην φυλακή: να γίνει μοναχός. Ευλαβικά αφιερώνεται στα θρησκευτικά του καθήκοντα συντηρώντας την απόφαση του. Μιλώντας με τον σπιτονοικοκύρη του, κ. Νικολάου, ενθαρρύνεται στην επιλογή του αυτή. Έτσι απομονώνεται στο σπίτι του, αποκομμένος από κάθε επαφή. Μία μέρα του χτυπάει την πόρτα ένας ζητιάνος - άστεγος, ο Λέο, και του ζητάει να τον φιλέψει γιατί ήταν στα όρια της λιποθυμίας. Ο Τεό τον βάζει στο σπίτι γιατί έχει την εντύπωση πως είναι μία δοκιμασία της πίστης του στον Θεό. Η προσωρινή παραμονή του Λέο στο σπίτι του Τεό επιφυλάσσει και για τους δυο μια πρόκληση και πρόσκληση ώστε να έρθουν κοντά μέσα από τις αμοιβαίες εξομολογήσεις τους. Ωστόσο αν και η πίστη τους δυναμώνει, ταυτόχρονα καλούνται να συνειδητοποιήσουν πόσο τραγικά δύσκολο είναι να αντέξει ο ένας τον άλλον μετά την αποκάλυψη των πραγματικών τους κινήτρων.

Εσένα, τον πλησίον

1^η Σκηνή

Εσωτερικός χώρος ενός σπιτιού. Ένα μεγάλο ξύλινο τραπέζι με τρεις καρέκλες. Πάνω στο τραπέζι ένα βάζο με λουλούδια και μερικά κλειστά κουτιά. Επίσης υπάρχουν διάσπαρτα πολλά φυτά εσωτερικού χώρου. Δίπλα διακρίνεται μια κουζίνα σχετικά μικρή με τα ντουλάπια της και ηλεκτρικά είδη για μαγείρεμα. Ένα παράθυρο είναι ακριβώς κολλητά με μια κουρτίνα να κρέμεται. Στο βάθος φαίνεται ένας μικρός καναπές. Μια πόρτα στον αριστερό τοίχο κι άλλη μια στον δεξιό. Ο Τεό πηγαίνει τακτοποιώντας τον χώρο. Ακούγεται χτύπημα στην πόρτα. Την ανοίγει και μπαίνει ο κ. Νικολάου.

Τεό: Α, μάλιστα κ. Νικολάου. Περάστε..

κ. Νικολάου: Βολεύτερες;

Τεό: Λάβατε το μήνυμα;

κ. Νικολάου: Χθες.

Τεό: Ωραία. (Παύση) Καφέ;

κ. Νικολάου: Όχι ευχαριστώ. Δεν πίνω.

Τεό: Σωστή απόφαση.

κ. Νικολάου: Ήρθα για τα κοινόχρηστα.

Τεό: Ναι, πήρα την ειδοποίηση.

κ. Νικολάου: (Κοιτάζοντας προς την εξώπορτα) Άλλαξες κλειδαριά! Γιατί την άλλαξες;

Τεό: Να, το έκανα για ασφάλεια. Αφού μπήκα τώρα ως νέος νοικιάρης.

κ. Νικολάου: Τζάμπα έξοδα. (Παύση) Λοιπόν; Πώς σου φαίνεται; (Παίρνει μια καρέκλα και κάθεται.)

Τεό: *(Σκεπτικός)* Πώς να το πω.. *(Κάθεται κι αυτός αντίκρυ του.)*

κ. Νικολάου: Πώς είναι η καινούργια σου ζωή;

Τεό: Να.. χρειάζομαι να συνηθίσω.

κ. Νικολάου: Δε χαιρέσαι που βγήκες;

Τεό: *(Εμφατικά)* Δεν χαιρομαι; Έχω ένα σπίτι που μου αρέσει, είμαι ελεύθερος.. Πώς να μη χαιρομαι;

κ. Νικολάου: Δεν ήταν εύκολα εκεί μέσα. Ζορίστηκες;

Τεό: Δεν έχω ξαναγιώσει πιο ωραία που βγήκα.

κ. Νικολάου: Υπάρχει όμως ένα αλλά.

Τεό: Και θα συνεχίσω να ζω ελεύθερος χωρίς αλλά...

κ.Νικολάου: *(Διακόπτοντας τον)* Έβαψες ξανά το σπίτι; Αφού ήταν βαμμένο. Δεν σου άρεσε;

Τεό: Πώς... ήταν καλά βαμμένο αλλά το χρώμα παραήταν έντονο για μένα.

κ. Νικολάου: Τι να πω... τζάμπα έξοδα. *(Γιάυση)* Λοιπόν, έχεις κάποια καλά παραδείγματα από ανθρώπους που ξέφυγαν από τις ουσίες;

Τεό: *(Με αναρώτηση)* Παραδείγματα; Πολλά!

κ. Νικολάου: Να μείνεις καθαρός.

Τεό: *(Με έμφαση)* Θα μείνω καθαρός.

κ. Νικολάου: Υπάρχει και κάτι ακόμα..

Τεό: Τι υπάρχει;

κ. Νικολάου: Το σπίτι που σου νοίκιασα θέλει φροντίδα. Μη το παρατάς στη μοίρα του.

Τεό: Το ξέρω πως θέλει αλλά μπορείτε να βοηθήσετε αν χρειαστεί;

κ. Νικολάου: Πώς να σε βοηθήσω; Ο, τι περνούσε από το χέρι μου το έκανα.

Τεό: Μπορεί και να μη χρειαστεί. Εξάλλου σκοπεύω να μείνω όσο η πίστη μου θα δυναμώνει όλο και πιο πολύ.

κ. Νικολάου: Δεν μου αρέσει αυτό που θα σου πω αλλά αντιπαθώ τα μεγάλα λόγια. Χρειάζονται και πράξεις.

Τεό: Ποια μεγάλα λόγια; Νομίζω πως δεν με καταλάβατε..

κ. Νικολάου: Ο Θεός δίνει τη βοήθεια σε όσους την έχουν ανάγκη. Μην το ξεχνάς αυτό! Αρκεί να το ζητήσεις!

Τεό: Η μετάνοια είναι απόδειξη;

κ. Νικολάου: Εκείνος είναι φιλεύσπλαχνος με όλους. *(Παύση)* Πως αλλιώς θα βρισκόσουν έξω; Α! Τώρα που το θυμήθηκα... αυτή που μένει στον πρώτο όροφο είναι λίγο ανισόρροπη. Παιρνει αγιασμό και καταβρέχει όλη την οικοδομή με το διαβασμένο νερό για να είμαστε όλοι αγιασμένοι. Τις προάλλες παραλίγο να γλιστρήσω και να σπάσω το πόδι μου. Να προσέχεις!

Τεό: Ναι... βέβαια. *(Παύση)* Τα μίσησα όλα μέσα στην φυλακή. Σιχάθηκα να περιμένω το φως της μέρας και το σκοτάδι της νύχτας.

κ. Νικολάου: Δεν περνούσαν οι μέρες;

Τεό: Περνούσαν;

κ. Νικολάου: Δεν περνούσαν.

Τεό: *(Συμπληρώνοντας)* Δεν περνούσαν γρήγορα.

κ. Νικολάου: Δεν περνούσαν καθόλου. *(Παύση)* Δεν πήρες τη σωστή απόφαση;

Τεό: Θα 'θελα. *(Παύση)* Θα 'θελα να μάθω πώς βρέθηκα εκεί.

κ. Νικολάου: Ποιο πράγμα;

Τεό: Να λύσω τον γρίφο. Τι έκανα εκεί μέσα τόσο καιρό..

κ. Νικολάου: Η φυλακή είναι βούρκος.

Τεό: Μου φάνηκε αιώνας ο χρόνος εκεί μέσα.

κ. Νικολάου: Καταλαβαίνεις πόσο σημαντικό ήταν που βγήκες;

Τεό: Καταλαβαίνω.

κ. Νικολάου: Μήπως νιώθεις πως θα ξανακυλήσεις;

Τεό: Όχι. Όχι, προς Θεού.

κ. Νικολάου: Είσαι πιο δυνατός απ' ό τι νομίζεις.

Τεό: Έχω κάνει πολύ δρόμο. *(Γιάση)* Έχω πάρει τις αποφάσεις μου.

κ. Νικολάου: Τώρα που είπες αποφάσεις, κάνε μου τη χάρη, παιδί μου, να μην έχεις πολλά πάρε δώσε με την άλλη από πάνω. Ξέρεις, αυτή την κοκκινομάλλα που μένει στον τρίτο. Έχουν ακουστεί πολλά άσχημα. *(Χαμηλώνοντας την φωνή του)* Λένε πως μέχρι και πάρτι οργίων οργανώνει με ό,τι μπορείς να φανταστείς. Ανοίγει την πόρτα της και όποιος βρίσκεται μπρος της τον μπάζει και τον ξεζουμίζει. Θέλουμε να την διώξουμε αλλά δεν μπορούμε ακόμη. *(Γιάση)* Όμως, σε διέκοψα.. τι μου έλεγες;

Τεό: Πώς εκεί μέσα γινόμουν ένας ακόμη άνθρωπος με ταμπέλα πάνω στο κεφάλι μου. Την κουβαλούσα πρωί, μεσημέρι, βράδυ. Δεν έκανα προώθηση του εαυτού μου. Ήταν μία υπενθύμιση τι έχω κάνει.

κ. Νικολάου: Τι θες να πεις;

Τεό: Όλη μέρα σκεφτόμουν τι θα έκανα.

κ. Νικολάου: Τα κατάφερες. Ξάφνιασες και σένα τον ίδιο.

Τεό: Το πιστεύετε;

κ. Νικολάου: Βλέπεις τώρα να έχεις ταμπέλα;

Τεό: Πάω στοίχημα πως θα τα καταφέρω.

κ. Νικολάου: Το ενοίκιο σου είναι εξασφαλισμένο από το πρόγραμμα επανένταξης.

Τεό: Θέλω να έχω την δική Του συγχώρεση. Να αφιερωθώ σε Εκείνον.

κ. Νικολάου: Η πίστη είναι δώρο. *(Παύση. Κοιτάζει γύρω γύρω τον χώρο και καρφώνει το βλέμμα στα διάσπαρτα φυτά.)* Σου αρέσουν πολύ, ε;

Τεό: *(Με έκπληξη, σα να τον ξάφνιασε η ερώτηση)* Ποιά;

κ. Νικολάου: *(Του δείχνει τα φυτά)* Τα φυτά! Φαίνεται πως τα αγαπάς ..

Τεό: Α! Τα φυτά! Μα πώς θα μπορούσα χωρίς αυτά;

κ. Νικολάου: Τα φροντίζεις καλά.

Τεό: Θέλετε απάντηση; Δεν φαίνεται;

κ. Νικολάου: Είναι καλό που σου αρέσουν.

Τεό: Θα λέγατε πως δεν είμαι καλός να τα φροντίζω;

κ. Νικολάου: Όχι δεν θα έλεγα αυτό.. Είναι βλέπεις που καμιά φορά..

Τεό: Τα φροντίζω πολύ καλά. Μου αρέσει να έχω ένα σπίτι με φυτά!

κ.Νικολάου: Οι άνθρωποι που αγαπούν τα φυτά είναι καλοί άνθρωποι!

Τεό: Τα φυτά για να επιβιώσουν θέλουν φως, νερό κι αγάπη.

κ. Νικολάου: Χαίρομαι παιδί μου! Φαίνεται πως είσαι καλός άνθρωπος!
(Παύση)

Τεό: Έχετε νιώσει ποτέ μία ταμπέλα πάνω σας;

κ. Νικολάου: Ποτέ.

Τεό: Τότε δεν ξέρετε πως είναι να πιστεύεις. *(Παύση)* Μέσα στην φυλακή έμαθα να πιστεύω σε κάτι ανώτερο. Άρχισε από τα μάτια μου. Πίστευα μόνο σε ό,τι έβλεπα και στην πορεία σε ό,τι άκουγα. Περιφρονούσα το καθετί.

Μέχρι που κατάλαβα. Εξομολογούμουν ό,τι είχα κάνει καλό ή κακό στη ζωή μου σε μια φωνή που δεν έβλεπα αλλά άκουγα.

κ. Νικολάου: Που κατέληξες;

Τεό: Αρχικά πουθενά. Κουβαλούσα μόνο την ταμπέλα του προζονιού. Όσο καθάριζα, καθάριζαν και οι σκέψεις μου.

κ. Νικολάου: Κατέληξες στην πίστη προς το Θεό.

Τεό: Πού βρίσκεται Εκείνος; Προσπαθούσα να καταλάβω. Υπήρχε;

κ. Νικολάου: Παντού. *(Κοιτώντας τριγύρω στον χώρο. Παύση.)* Αλήθεια πού κοιμάσαι; Σ' αυτόν τον μικρό καναπέ;

Τεό: Στο πάτωμα. Είναι μέρος της κατήχησης.

κ.Νικολάου: Κι άμα μπαίνει ο διάολος μέσα σου να λες μια προσευχή και να ξανακοιμάσαι. Ο Θεός θα σ' ακούσει.

Τεό: Πράγματι. Ο Θεός είναι παντού. Η πίστη είναι σαν την ταμπέλα. Άλλες φορές ανεβαίνει και άλλες κατεβαίνει. Κάποιες φορές λύγιζα από το βάρος και άλλες αλάφραινα.

κ. Νικολάου: Τώρα που βρίσκεται; Την κουβαλάς;

Τεό: Προς τα πάνω. Την σηκώνω με τα δυο μου χέρια και θέλω να τη σηκώσω όλο και πιο ψηλά.

κ. Νικολάου: Δεν κατέρρευσες. Πέρασες το κατώφλι και δεν το 'βαλες στα πόδια. *(Παύση)* Όταν ζούσα εδώ σε αυτό το σπίτι πριν πάω στο τωρινό, ένα διάστημα είχα φιλοξενήσει έναν παπά. Θυμάμαι ακόμη την επίδραση πάνω μου.

Τεό: Καταλαβαίνω..

κ. Νικολάου: Μία μέρα μου εξομολογήθηκε πως τον επισκέφθηκε ο Σατανάς. Είχε πάει ένας άντρας, περίπου στην ηλικία σου, να του εξομολογηθεί. Κατά την διάρκεια της εξομολόγησης, ο άντρας του ζήτησε χρήματα γιατί θα πέθαινε της πείνας. Ο παπάς του τα 'δωσε με την καρδιά του. Γυρνώντας σπίτι δύο τύποι με κουκούλες του επιτέθηκαν για να τον ληστέψουν. Αναγνώρισε τη φωνή του άντρα στο πρόσωπο του ενός. Ευτυχώς την γλίτωσε με κάτι λίγα τραύματα. *(Παύση)* Ο Σατανάς έχει πολλά πρόσωπα.

Τεό: Ω, ναι! *(Παύση)* Εξομολογούμαι συχνά.

κ. Νικολάου: Μπράβο, παιδί μου. *(Παύση)* Να πηγαίνεις. Στην ενορία μας είναι ένας πολύ καλός ιερωμένος.

Τεό: Κι εσείς πηγαίνετε;

κ. Νικολάου: Μία μέρα ήθελα να πάω. Το είχα ανάγκη. Δυστυχώς δεν τον πέτυχα. Δεν βρήκα κάποιον στην εκκλησία.

Τεό: Μάλιστα.

κ. Νικολάου: Τότε έμαθα πόση άγνοια είχα.

Τεό: Και δεν εξομολογηθήκατε;

κ. Νικολάου: Πώς! Πήγα μία και μοναδική φορά. Μία φορά που ξαναχρειάστηκα. Όχι πως δεν ήθελα κι άλλες φορές.

Τεό: Νόμιζα πως θα συνεχίζατε.

κ. Νικολάου: Θα συνέχιζα. Αλλά εκείνος πέθανε. Και τον καινούργιο δεν πρόλαβα να τον συναντήσω. Άλλαξα γειτονιά. *(Παύση/Σκοτάδι.)*

2^η Σκηνή

Ο Τεό είναι στο σπίτι και πηγαυοέρχεται νευρικά πάνω κάτω. Κάποιες φορές σταματάει και κάθεται στο τραπέζι, Ενώνει τα χέρια, σκύβει το κεφάλι και σιγομουρμουρίζει προσευχές. Σηκώνεται απότομα και πηγαυοέρχεται. Παίρνει το τηλέφωνο και τον ακούμε να μιλάει με τον πνευματικό του.

Τεό: Γινόμευν λιώμα ξανά και ξανά. Ένιωθα να κρατάω τον κόσμο στη χούφτα μου και μετά αίματα παντού. Αίματα. Το μυαλό μου να λιώνει μέσα σε αίματα. Θυμάμαι να πηγαίνω στο σπίτι της μητέρας μου και να μου ανοίγει με φόρα την πόρτα για να με αγκαλιάζει και να με φιλήσει κι εγώ να την σπρώχνω και να την ρίχνω κάτω. Το μόνο που ήθελα ήταν να μου δώσει λεφτά. Την πήρα και την οδήγησα εκεί που τα είχε κρυμμένα. Δεν της άφησα τίποτα. Έφυγα σαν κυνηγημένος. Το μόνο που κράτησα ήταν να κλαίει πίσω από την πλάτη μου καθώς απομακρυνόμευν. *(Παύση)* Πάτερ, έχω μία πολύ μαύρη πλευρά. Ακόμα τη νιώθω τη σιά. Δεν ξέρω αν θα φύγει ποτέ. Γαμημένες δικαιολογίες. Γαμημένος εγώ. Συγγνώμη. *(Παύση)* Τι με ρωτάς Πάτερ; Τι έχω ανάγκη; Θέλω να κάνω πράγματα, θέλω να μπορώ να έχω τα μάτια μου καθαρά και να κοιτάζω τον άλλον στα μάτια, να προσφέρω ό,τι έχω και δεν έχω.. Ναι, ναι Πάτερ, ξέρω. Ξέρω πως είναι αυτές οι σκέψεις. Έχω μία μαύρη πλευρά. Είναι η σιά που έλεγα. Ώρες-ώρες την μυρίζω. Βρωμάει άσχημα. Δεν θέλω καν να ακούω τη φωνή μου. Εκείνη τη φωνή που γίνομαι λιώμα. Ευτυχώς διαβάζω. Διαβάζω απέξω τα εδάφια και απαντάω στις ερωτήσεις που μου έρχονται από το Θεό. Καμιά φορά έχω ένα κακό προαίσθημα. Ίσως γιατί είμαι μόνος εδώ μέσα.. Ίσως γιατί έχω μία θλίψη.. μερικές φορές, όχι πάντα. Καμιά φορά πονάω κιόλας. Να, εδώ ψηλά στο στήθος. Και θέλω τόσο πολύ να καπνίσω ένα τσιγάρο. Όχι δεν το κάνω. *(Παύση)* Ναι, Πάτερ, σκέφτομαι Εκείνον. Προφέρω το όνομά Του ξανά και ξανά. Καμιά φορά σκέφτομαι όμως και το στήθος της. Μπαίνει ο Σατανάς. Προσπαθώ να τον διώξω. Κοιτάζω το

στήθος της και βλέπω να τρέχει γάλα. Βλέπω την εικόνα της Παναγίας βρεφοκρατούσα και θυμάμαι την στύση μου. Πόσο βρώμικο... Γαμημένος εγώ.. ναι, ξέρω δεν πρέπει να βρίζω. Συγγνώμη Πάτερ. Θέλω να εξαφανίσω αυτή την μαύρη πλευρά που... ώρες – ώρες, με ποτίζει ολόκληρο. *(Παύση)*
Ναι, πιστεύω σε Εκείνον. Πιστεύω, Πάτερ. *(Παύση)* Πιστεύω. Γενηθήτω το θέλημα Του. Αμήν. *(Παύση/Σκοτάδι.)*

3^η Σκηνή

Ακούγεται ένα διακριτικό χτύπημα στην πόρτα. Ο Τεό προσεύχεται στο τραπέζι με τα χέρια του ενωμένα με το κεφάλι να ακουμπάει πάνω τους. Το χτύπημα στην πόρτα ακούγεται λίγο πιο έντονο την δεύτερη φορά. Ο Τεό διακόπτει την προσευχή του και κοιτάζει παραξενεμένος προς την τα εκεί που βρίσκεται η εξώπορτα του σπιτιού. Σηκώνεται και την ανοίγει. Μπροστά του βρίσκεται ένας άγνωστος άντρας. Δείχνει αρκετά ταλαιπωρημένος και φοράει παλιά ρούχα και στα χέρια γάντια. Κρατάει μια μαριονέτα, ένα σκυλί που φαίνονται μόνο τα κόκκαλα του. Στηρίζεται στην πόρτα για να μην πέσει.

Τεό: Ποιος είσαι;

Λέο: *(Ακούγεται η φωνή του σιγανή)* Εγώ είμαι..

Τεό: Ναι;

Λέο: *(Σιγανά)* Πεινάω..

Τεό: *(Με απορία)* Ναι;

Λέο: *(Δυναμώνει την φωνή του)* Πεινάω, λέω, πως πεινάω..

Τεό: Τι; Πεινάς;

Λέο: Έχεις ένα πιάτο φαΐ;

Τεό: *(Με ενδιαφέρον)* Είσαι καλά;

Λέο: *(Ξέπνοα)* Όχι..

Τεό: *(Κοιτώντας τον με προσοχή)* Έχεις τα χάλια σου..

Λέο: Λέω πως έχω να φάω δύο μέρες..

Τεό: *(Με δισταγμό)* Περίμενε να σου φέρω κάνα ψιλό να πάρεις κάτι να φας..

Λέο: *(Επιμένει πιο έντονα)* Έχω να φάω δύο μέρες... ένα πιάτο φαί, σε παρακαλώ..

Τεό: Θα αγοράσεις ό,τι θες να φας.. Περίμενε εδώ.. *(Πάει να κλείσει την πόρτα)*

Λέο: *(Προφταίνει και κρατάει την πόρτα με τα χέρια για να μην κλείσει)* Σε παρακαλώ... λυπήσου με.. Άσε με να μπω μέσα.. Ένα πιάτο φαί..

Τεό: Έχεις ξανάρθει από δω;

Λέο: Όχι δεν έχω ξανάρθει. *(Παύση)* Να περάσω;

Τεό: *(Ανόρεχτα)* Καλά.. πέρασε.

(Μπαίνει ο Λέο και κλείνει την πόρτα. Κοιτάζει γύρω γύρω τον χώρο ψάχνοντας ένα κάθισμα. Κάθεται στο τραπέζι. Ο Τεό του ετοιμάζει γρήγορα ένα πιάτο φαγητό. Τον παρακολουθεί να τρώει βιαστικά μέχρι να τελειώσει το φαγητό του.)

Λέο: Μήπως έχεις ψωμί;

Τεό: Πως και σ' έβγαλε ο δρόμος σου από δω;

Λέο: Υπάρχει ψωμί;

Τεό: Όχι.

Λέο: Το ψωμί με χορταίνει. Πώς και δεν σου βρίσκεται;

Τεό: Δεν πρόλαβα να πάρω. Θες κάτι άλλο;

Λέο: *(Τον κοιτάζει)* Μένεις μόνος;

Τεό: Ναι.

Λέο: Ήσυχο σπίτι .

Τεό: Ναι, είναι.

Λέο: Πώς και έτσι;

Τεό: Που είναι ήσυχο;

Λέο: Πού είσαι μόνος σου..

Τεό: Μόλις μετακόμισα.

Λέο: Καινούργιος δηλαδή;

Τεό: Κάπως έτσι..

Λέο: Συγγενείς; Φίλοι;

Τεό: Χόρτσασες;

Λέο: Πού να βάλω το πιάτο;

Τεό: Άστο.

Λέο: Φαίνεσαι καλός άνθρωπος.

Τεό: Να 'σαι καλά..

Λέο: Όμως με κοιτάς παράξενα.. Ποιος ξέρει τι θα νομίζεις..

Τεό: *(Ανυπόμονα)* Θέλεις τίποτα άλλο;

Λέο: Καταλαβαίνω.. Τι δουλειά κάνεις;

Τεό: Είπες πως χόρτσασες... ε;

Λέο: Σε ευχαριστώ.. Σε ευχαριστώ που με τάισες..

Τεό: *(Με ευγενικό τρόπο)* Ευχαριστήθηκες το φαγητό και τώρα μπορείς να πηγαίνεις.. *(Σκεπτικός)* Πού μένεις;

Λέο: Τον φίλο μου τον ξέρεις; *(Δείχνει την μαριονέτα-σκυλί)*

Τεό: Τι είσαι; Μαριονετίστας;

Λέο: Σου αρέσουν οι μαριονέτες;

Τεό: Ε... Όχι δεν μου..

Λέο: *(Διακόπτοντας τον)* Βγαίνω στο δρόμο με αυτήν.. Έκανες καμιά βόλτα μέσα στην πόλη;

Τεό: Όχι ακόμη.... αλλά..

Λέο: *(Τον διακόπτει ξανά)* Την περπατώ καθημερινά..

Τεό: Κάνεις παράσταση κανονικά;

Λέο: Παντού, όπου και να πάω..

Τεό: Ευχαριστημένος;

Λέο: Τι να κάνω;

Τεό: Έτσι την βγάζεις; Δεν θες να κάνεις κάτι άλλο;

Λέο: Ένα χαμίνι είμαι..

Τεό: Το χαρτζιλίκι να βγαίνει, ε;

Λέο: Τι δουλειά κάνεις;

Τεό: Δεν κάνω. Προς το παρόν.

Λέο: Τυχερός.

Τεό: Σκέφτηκες ποτέ να κάνεις κάτι άλλο;

Λέο: Πολλές φορές.. αλλά.. όταν είσαι στο δρόμο δε μπορείς να κάνεις και πολλά πράγματα.. Θέλω να πω είναι πρόβλημα όταν δεν έχεις κάπου να μένεις μόνιμα.. *(Παύση)*

Τεό: Είναι ζόρικα στον δρόμο.. ε; *(Με ενδιαφέρον)* Θες κι άλλο φαΐ;

Λέο: Κανένας δεν σου δίνει σημασία στο δρόμο και δεν ξέρεις πότε θα ξαναφάς... Πότε ξημερώνει, πότε βραδιάζει.. τι ώρα είναι.. ούτε που το καταλαβαίνω. *(Παύση)* Ναι, θέλω κι άλλο..

(Ο Τεό σηκώνεται και του φέρνει και άλλο ένα πιάτο φαγητό.)

Λέο: *(Ειρωνικά χαμογελώντας)* Πεινούσα τελικά.

Τεό: Έχεις συγγενείς;

Λέο: Όχι. Ούτε φίλοι ούτε συγγενείς. Οικογένεια γίνονται οι υπόλοιποι άστεγοι του δρόμου. *(Παύση)* Εσύ;

Τεό: Κανέναν.

Λέο: Δύσκολο πράγμα.

Τεό: Συνήθισα.

Λέο: Εμένα μου λείπουν.

Τεό: Βγαίνεις συχνά να παίζεις;

Λέο: Ανάλογα τον καιρό.

Τεό: Δεν είναι όλες οι μέρες ίδιες.

Λέο: Ζω με το τίποτα. Ό,τι βγάζω στο δρόμο είναι χάρη σ' αυτό. *(Δείχνει την μαριονέτα σκόλο)*

Τεό: Η γειτονιά εδώ είναι λίγο περίεργη, δεν τα σηκώνει και πολύ αυτά. Εσύ τι ακριβώς κάνεις μ' αυτό; *(Δείχνει την μαριονέτα)* Παίζεις με μουσική; Τραγουδάς; Μιλάς;

Λέο: Λίγο από όλα.. Δηλαδή, ό,τι μπορώ.

Τεό: Χμ.. Σωστά.

Λέο: Να σου πω.. Συγγνώμη που ενοχλώ..

Τεό: Ναι;

Λέο: Χαίρομαι που μιλάω μαζί σου. Σκέτη κόλαση ήταν εκεί έξω με αυτό το κρύο.

Τεό: Χμ.. Πιστεύεις στο Θεό;

Λέο: Πώς σου ήρθε τώρα αυτό;

Τεό: Σε τι πιστεύεις;

Λέο: Πιστεύω σε ένα πιάτο φαΐ που θα με χορτάσει, στις ψητές πατάτες με κρέας που μου αρέσουν πολύ, σε ένα ωραίο κρασί, σε ένα νόστιμο ψωμί.. θες κι άλλα;

Τεό: Καταλαβαίνω..

Λέο: Εσύ που πιστεύεις;

Τεό: Είχες γυναίκα; Παιδιά;

Λέο: Καλά θα ήταν. Θα είχα ένα πιάτο φαγητό, θα έφτιαχνα κι άλλες μαριονέτες για παιχνίδι.. Πλάσμα του Θεού δεν είμαι κι εγώ; Θα μπορούσα.. *(Στιγμαία παύση)* Αλλά δε μπορώ να αλλάξω το παρελθόν μου..

Τεό: Αρκεί που είσαι ειλικρινής. Φαίνεσαι τίμιος άνθρωπος.. μάλλον δεν βρήκες τη σωστή γυναίκα να σε αγαπάει.

Λέο: Στο τσακ ήμουνα. Όλοι όσοι γνώριζα κάποτε έκαναν οικογένεια. Εγώ ερωτεύτηκα μία φορά κεραυνοβόλα.. πώς ήταν το όνομα της, δεν μπορώ να θυμηθώ..

Τεό: *(Διακόπτοντας τον)* Δεν θες να θυμάσαι;

Λέο: Καλύτερα όχι..

Τεό: Συνέβη κάτι άσχημο, ε;

Λέο: Την έχεις πατήσει ποτέ;

Τεό: Βαριέμαι εύκολα.

Λέο: Και εγώ.

Τεό: Να κάτι που μοιάζουμε.. *(Παύση)*

Λέο: Παίζεις καθόλου μουσική;

Τεό: Όχι.

Λέο: Μία μέρα όταν ήμουν στο δρόμο, με πλησίασε ένας τύπος και την ώρα που έπαιζα έβγαλε την κιθάρα του και άρχισε να παίζει μαζί μου. Έγινε χαμός. Ο κόσμος μας χειροκροτούσε και μετά χωρίς να πει κουβέντα έφυγε και δεν τον ξανάδα.

Τεό: Σου αρέσει η μουσική;

Λέο: Τι μουσική ακούς;

Τεό: Λίγο απ' όλα.

Λέο: Κλασική ακούς;

Τεό: Κλασική; (*Ξαφνιασμένος*)

Λέο: Δεν την κατάλαβα ποτέ μου.

Τεό: Ακούς;

Λέο: Με ηρεμεί. Καμιά φορά παίζουν στον δρόμο και κάθομαι και τους χαζεύω.

Τεό: Γουστάρεις, ε;

Λέο: Η γειτόνισσα μας στο πατρικό εκτός από τις γάτες που είχε μαζέψει στην αυλή, είχε κόλλημα με την κλασική μουσική. Με κρατούσε πολλές φορές και μου 'βαζε να ακούω. Αυτή η μουσική, μου 'λεγε, διώχνει τους δαίμονες. Κι εγώ την πίστευα. Κάθε φορά που με διαολόστελνε η μάνα μου πήγαινα εκεί για να μου φύγουν οι δαίμονες. Πάντα έπιανε.

Τεό: Ναι, δεν ξέρεις καμιά φορά..

Λέο: Ναι έτσι είναι.

Τεό: Και δεν έμαθες ποτέ να παίζεις;

Λέο: Πιο πολύ μου αρέσει να ακούω.. Καμιά φορά μου αρέσει να χτυπάω και κανένα τύμπανο για γούστο! (*Παύση*) Πως σε λένε;

Τεό: Τεό.

Λέο: Τι περίεργο. Είχα παλιά έναν φίλο που τον φώναζαν έτσι.

Τεό: Εσένα;

Λέο: Λέο από το Λεωνίδα.

Τεό: Μάλιστα. (Παύση)

Λέο: Μήπως σου βρίσκεται λίγο κρέας; Για να με πιάσει στο στομάχι.. Σε λίγο θα ξαναπεινάσω.

Τεό: Όχι. (Παύση) Το 'χω κόψει εδώ και καιρό.

Λέο: Χορτοφάγος;

Τεό: Δεν πρέπει να τρέφομαι με κρέας. Ούτε καν με λάδι.

Λέο: Κάνεις διαίτα;

Τεό: Νηστεύω. (Παύση/Σκοτάδι.)

4^η Σκηνή

Ο Λέο με τον Τεό εξακολουθούν να βρίσκονται στον χώρο καθισμένοι ο ένας απέναντι από τον άλλον στο τραπέζι της κουζίνας και να συζητούν.

Λέο: Γιατί νηστεύεις;

Τεό: Είναι στο πρόγραμμα.

Λέο: Είσαι θρήσκος;

Τεό: *(Εκείνη την στιγμή ακούγεται έντονα το βουητό μιας μύγας)* Μα, τι διάολο; *(Προσπαθεί να την πιάσει κνηγώντας την.)* Πώς βρέθηκε Γενάρη μήνα εδώ μέσα; *(Σηκώνεται όρθιος ψάχνοντας να την βρει.)* Με τα νεύρα μου παίζει;

Λέο: Πιστεύεις στο Θεό;

Τεό: Μείνε ακίνητος! Τώρα θα την πιάσω! *(Έχει πλησιάσει προς την πλευρά του εκεί που πετάει η μύγα και ακούγεται το βουητό της.)*

Λέο: Δεν κουνιέμαι!

Τεό: Μη! Θα την τσακώσω! *(Έχει πάρει ένα βιβλίο που ήταν πάνω στο τραπέζι κι ετοιμάζεται να την χτυπήσει.)*

Λέο: Μήπως να την πιάσεις με το χέρι;

Τεό: Είναι μια χαζή μύγα που νομίζει πως θα μου γλιτώσει. *(Εξακολουθεί να την κνηγάει.)*

Λέο: Νομίζω πως δεν την ακούω. Έφυγε.

Τεό: Εδώ μέσα είναι. Ακόμη. *(Ακούγεται πάλι το βουητό της.)*

Λέο: Πώς βρέθηκε, αλήθεια, μες στον χειμώνα;

Τεό: Θα μας ρουφήξει το αίμα για τα καλά, αν δεν την σκοτώσουμε!

Λεό: Μήπως να κλείναμε τα φώτα, και να αφήσουμε μονάχα ένα για να κολλήσει πάνω του;

Τεό: Μη κουνιέσαι! Εδώ είναι. *(Περιπατάει πάνω στο χέρι του Λεό κι ο Τεό ετοιμάζεται να την χτυπήσει.)*

Λεό: Μη το κάνει;! *(Κοιτάζονται έντονα. Τραβάει απότομα το χέρι. Η μύγα πετάει ξανά.)* Με συγχωρείς δεν ήθελα να..

Τεό: Ίσα που θα την ζάλιζα. Δεν θα την σκότωνα πάνω σου.

Λεό: Να την... πιάστην.. εδώ μπροστά σου! *(Δείχνει πάνω στο τραπέζι.)*

Τεό: Με τι μανία πετάει.. Με ενοχλεί πολύ αυτός ο θόρυβος που κάνει. Ξέφυγε πάλι!

Λεό: Σσςσς.. *(Κάνει νόημα με τα μάτια του στον Τεό. Η μύγα έχει καθίσει στο άδειο πιάτο μπροστά του.)* Νομίζω πως θα την πιάσω. *(Την πιάνει μέσα στην χούφτα του.)* Δεν ψόφησε. Την ακούς;

Τεό: Πήγαινε στο παράθυρο να την αφήσεις να φύγει. *(Σηκώνεται και του ανοίγει το παράθυρο. Ο Λεό τον ακολουθεί κι αφήνει την μύγα να πετάξει έξω από το παράθυρο. Επιστρέφουν και οι δυο στο τραπέζι.)*

Λεό: *(Πίνει νερό)* Αυτό το νερό έχει πολύ ωραία γεύση.

Τεό: Διψούσες.. ε;

Λεό: Και το φαγητό έχει πολύ ωραία γεύση. Είσαι καλός άνθρωπος, γι' αυτό..

Τεό: Όποιος τελικά πεινάει, βρίσκει..

Λεό: Όχι πάντα. Σε ευχαριστώ, είμαι πολύ τυχερός..

Τεό: Πες μου όμως πώς βρέθηκες σ' αυτή τη γειτονιά;

Λεό: Τυχαία. Με έπιασε το κρύο και φεύγοντας χάθηκα στα στενά. Βρέθηκα μπροστά στην οικοδομή σου.

Τεό: Δεν έχεις ξανάρθει..

Λέο: Όχι ήταν μία κυρία στην πόρτα και μου άνοιξε. Της ζήτησα φαΐ αλλά βιαζόταν. Μου έδωσε κάτι ψιλά.

Τεό: Μάλιστα.

Λέο: Διαμέρισμα τρία.

Τεό: Τρία; Α! ναι το σπίτι μου.

Λέο: Μου αρέσει ο αριθμός τρία. Σου χτύπησα την πόρτα και μου άνοιξες.

Τεό: Κοιμάσαι διαρκώς στο δρόμο;

Λέο: Ναι. Μαθαίνεις να τα βγάζεις πέρα μόνος σου.

Τεό: Κατάλαβα..

Λέο: Είναι πολύ δύσκολα εκεί έξω.. *(Παύση)* Πολλές φορές σκέφτομαι πως αν έφευγα από τη ζωή, κανείς δε θα νοιαζόταν.. *(Παύση)*

Τεό: *(Σκεπτικός)* Αν δεν σε πειράζει.. Μήπως είναι ώρα να πηγαίνεις;

Λέο: *(Αγνοώντας τον)* Το ήξερα πως θα έβρισκα εδώ ένα πιάτο φαΐ. Ήμουν δύο μέρες νηστικός. *(Παύση)*

Τεό: Άντεξες.

Λέο: Μπορώ να έχω λίγο φαΐ ακόμη;

Τεό: *(Διστακτικά)* Πεινάς πολύ ε; *(Σηκώνεται και του βάζει ξανά φαγητό)*

Λέο: Καλοσύνη σου.

Τεό: Θέλεις κάτι να πεις;

Λέο: Νερό. *(Παύση)* Σαν θαύμα.

Τεό: Θαύμα; *(Του γεμίζει ξανά το ποτήρι.)*

Λέο: Είναι θαύμα που βρίσκομαι εδώ, που έχω ένα πιάτο φαΐ.

Τεό: Δεν μπορούσα να σε αφήσω έτσι.

Λέο: *(Πίνει νερό)* Στην υγεία σου. *(Σε αυτό το σημείο, βγάζει τα γάντια του.)* Τώρα, ζεστάθηκα.

Τεό: Τι έπαθες; *(Παρατηρεί τα χέρια του και διαπιστώνει πως του λείπει ένα δάχτυλο.)*

Λέο: Παραλίγο να βρεθώ στο Θεό..

Τεό: Κινδύνεψες;

Λέο: Φοβήθηκα πως θα πέθαινα. Έφηβος ήμουν. Με έπιασε στο στόμα του ένας σκύλος- φύλακας και μου κομμάτιασε το δάχτυλο. *(Μικρή παύση)* Είχα πηδήξει μέσα σ 'ένα κτήμα για να κλέψω κεράσια.

Τεό: Σου άφησε γερό σημάδι.

Λέο: Περίεργο, είχε κοπεί το δάχτυλο και εγώ ένιωσα πως δεν άκουγα τίποτα για ώρα. Έκανα καιρό για να συνέλθω και να αρχίζω να ακούω ξανά.

Τεό: Φαίνεται πως πόνεσες πολύ μάλλον.

Λέο: Όσο κι αν τέντωνα τα αυτιά μου, άκουγα ένα βουητό. Ήθελα να σιάψω ένα λάκκο και να χωθώ μέσα του. Αφού δεν άκουγα, να μην έβλεπα και το σακατεμένο μου χέρι.

Τεό: Σε τρέλανε ο πόνος, ε;

Λέο: Πιστεύει στους Αγγέλους; Θα μπορούσα να πάθω μεγαλύτερη ζημιά.

Τεό: Όσο πιο μεγάλη η πίστη σου τόσο πιο πολύ θα έρχονται δίπλα σου να σε προστατεύουν.

Λέο: Κουβαλάω μεγάλο σταυρό.

Τεό: Θα βρεις το δρόμο σου. *(Παύση)*

Λέο: Δεν περιμένω τίποτα. *(Παύση)* Ούτε ψέματα μου αρέσει να λέω. Το νου σου γιατί ο κόσμος είναι γεμάτος από αυτά. *(Παύση)* Σκέφτηκα πολλές φορές μήπως τιμωρούμαι για κάτι. Μήπως αυτό το κορμί είναι η τιμωρία μου έτσι όπως το σέρνω από δω και από κει. Μία γλίτσα κουβαλάω, έτσι αισθάνομαι. Ζητιανεύω για να ζήσω και έχω μία ελπίδα: Να μετρήσει ο Θεός την αλήθεια μου και να με ανταμείψει να μην πεθάνω για να Τον βρω αλλά να με βρει Εκείνος πρώτα. *(Παύση)*

Τεό: *(Ακούγονται ξαφνικά αστραπόβροντα)* Χαλασμός Κυρίου έξω..

Λέο: *(Ακούγεται καταρρακτώδης βροχή)* Και χτες όλη νύχτα έβρεχε..

Τεό: Άνοιξαν οι ουρανοί και η γη ποτίζεται με νερό.. Επιτέλους!

Λέο: Και κάποιοι παραμένουν βρεγμένοι ως το κόκκαλο και πεθαίνουν..
(Παύση)

Τεό: Και πώς ζεις έξω με τέτοιο καιρό;

Λέο: Πεθύμησα ένα σπίτι. *(Παύση)* Όταν είσαι άστεγος δε ξέρεις από πού να προφυλαχτείς. Να μείνεις ακίνητος ή να το βάλεις στα πόδια για να ξεφύγεις από αυτό που σε κυνηγάει; *(Παύση)*

Τεό: Κάτι θα βρεθεί. Έχε πίστη. Τι κοιτάς;

Λέο: *(Κοιτώντας τα δάχτυλά του)* Το δάχτυλό που λείπει. Εννιά στο σύνολο.

Τεό: *(Δείχνοντας την μαριονέτα σκύλο)* Έχεις όμως έναν σκύλο που από ότι φαίνεται έχει πολύ καιρό να φάει κι αυτός..

Λέο: Η Σκιά; *(Δείχνοντας την μαριονέτα)* Μετά τη δαγκωματιά που μου κατάφερε το παλιόσκυλο με το αίμα μου να πιτσιλάει τα πάντα - ίσα που κατάφερα να σιεπάσω την πληγή με ό,τι βρήκα μπροστά μου- πέρασε κάποιος και με βοήθησε για καλή μου τύχη. Μετά από λίγες μέρες έφαξα να τον βρω. Ένας άλλος σκύλος με πήρε στο κατόπι. Με ακολούθησε παντού όπου κι αν

πήγαινα, ερχόταν από πίσω μέχρι που τελικά τον πήρα μαζί μου κι έγινε η Σκιά μου. Θηλυκό βλέπεις. Αφού πέθανε μετά από πολλά χρόνια την έκανα μαριονέτα για να την έχω μαζί μου και να τη δείχνω στον κόσμο.

Τεό: Την ανέστησες..

Λέο: Μου αρέσει να κάνω τον κόσμο να χαμογελάει. Την βρίσκουν χαριτωμένη! Και απολαμβάνουν αυτό που τους προσφέρω!

Τεό: Έχει πέραση η Σκιά σου! Είσαι μάγος, τελικά!

Λέο: *(Με αναρώτηση)* Μάγος; Με κόλπα;

Τεό: Χωρίς κόλπα.

Λέο: Δεν μ' αρέσουν τα κόλπα. Τα βρίσκω ψεύτικα.

Τεό: Αλήθεια; Οι Μάγοι είναι κάλπικοι;

Λέο: Έτσι είναι. Εσύ πιστεύεις στα κόλπα;

Τεό: Πιστεύω στην αλήθεια. *(Παύση)*

Λέο: Μ' αρέσει να ανοίγω ένα-ένα τα δάχτυλά μου και να κοιτάζω τι έχω πάθει.

Τεό: Δε θες να ξεχνάς, ε;

Λέο: *(Παίρνει τη μαριονέτα στα χέρια του)* Παίρνω τους δρόμους, μαζί με την Σκιά μου και της δείχνω που πάμε. Είναι ό,τι έχω αυτή τη στιγμή. *(Παύση)* Σχεδόν κάθε μέρα συμβαίνουν άσχημα πράγματα αλλά μαθαίνω πώς να τα αντιμετωπίζω..

(Ακούγονται καμπάνες να χτυπάνε έντονα. Η βροχή έχει σταματήσει.)

Τεό: Οι καμπάνες. Τέτοια ώρα χτυπούν συνήθως.

Λέο: Με ταράζουν. Όταν τις ακούω, αναστατώνομαι. *(Παύση / Σκοτάδι.)*

5^η Σκηνή

Ο ίδιος σκηνηκός χώρος με τον Λέο και τον Τεό να βρίσκονται καθισμένοι στο τραπέζι και να συνομιλούν. Ξαφνικά γίνεται διακοπή ρεύματος. Ο χώρος βυθίζεται στο σκοτάδι ενώ επικρατεί μία αναστάτωση λόγω της αναπάντεχης διακοπής.

Λέο: Τι συμβαίνει;

Τεό: Κόπηκε το ρεύμα!

Λέο: Μήπως θα έπρεπε να βρούμε κάτι..

Τεό: Νομίζεις πως μπορώ; Περίμενε..

Λέο: *(Ακούγεται θόρυβος. Ο Τεό έχει σηκωθεί και ψάχνει τα πράγματα του μες στο σκοτάδι για να βρει κάτι να ανάψει και να φωτίσει τον χώρο.)* Είναι να τους βρίζεις.. και με το δίκιο σου.. Κάθε φορά σχεδόν που βρέχει έχουμε και μία διακοπή ρεύματος... Μα, πού είσαι;

Τεό: Προσπαθώ να βρω έναν φακό.

Λέο: Ναι; Α! Ωραία! Έχεις φακό;

Τεό: *(Ακούγεται θόρυβος)* Τι;

Λέο: Βρήκες;

Τεό: Ξέρεις.. ε;

Λέο: Τι πράγμα;

Τεό: Δεν το περίμενα αυτό. Δεν θυμάμαι πού τον έχω βάλει..

Λέο: Ούτε εγώ το περίμενα αν και.. *(Δεν προλαβαίνει να τελειώσει τη φράση του)*

Τεό: Καθόλου! Δεν μου πέρασε καν..

Λέο: Θα μείνουμε έτσι απ' ότι φαίνεται.. Τουλάχιστον μπορούμε να μιλάμε.

Τεό: Α, μπα εδώ γύρω θα είναι.. Θα τον βρω..

Λέο: Είσαι σίγουρος πως έχεις;

Τεό: Ποιό;

Λέο: Κεριά; Έχεις κεριά;

Τεό: Ξέρεις τι με τρελαίνει;

Λέο: Τι;

Τεό: Ενώ τα ανάβω συχνά, τώρα δεν βρίσκω κανένα..

Λέο: Πριν είπες πώς θα έψαχνες τον φακό..

Τεό: Χμ.. Σωστά.. Αλλά πού είναι;

Λέο: Μ' αρέσει το σκοτάδι. Εσένα; *(Παύση)*

Νιώθω πιο ελεύθερος να μιλήσω. *(Παύση)*

Νομίζω πως δεν με βλέπει κανείς. *(Παύση)*

Τεό: *(Εξακολουθώντας να ψάχνει)* Έχεις δίκιο.. Ξέρεις γιατί γίνεται;

Λέο: Γιατί;

Τεό: Γιατί είναι σαν να είσαι μόνος σου. *(Παύση)* Αλλά δεν είσαι. Υπάρχει κι ο άλλος. *(Παύση)* Θέλω να δω πού είσαι.. *(Ακούγεται θόρυβος από ήχους που κάνουν τα έπιπλα καθώς κουνιούνται από τη θέση τους.)*

Λέο: Μη φοβάσαι.. Εδώ είμαι.. Δεν κουνιέμαι από τη θέση μου. *(Παύση)*

Τεό: Νόμιζα πως σηκώθηρες..

Λέο: Όταν σου χτύπησα νόμιζα πως θα μου 'λεγες να τα μαζέψω γιατί θα φώναζες την αστυνομία..

Τεό: Δεν είμαι τέτοιος άνθρωπος.

Λέο: Εμπιστεύεσαι τους ανθρώπους;

Τεό: Εμπιστεύομαι το ένστικτό μου. *(Παύση)* Έχοντας και τη βοήθεια του Θεού να με φυλάει..

Λέο: Πως το ξέρεις;

Τεό: Από Εκείνον..

Λέο: Ποιό;

Τεό: Με προστατεύει η χάρη Του..

Λέο: Πάντως απορώ που μου ανοίγεσαι αν και δεν με ξέρεις και μιλάς για την πίστη σου στο Θεό..

Τεό: Μάλιστα. *(Παύση)* Νομίζω πως τον βρήκα ! Ορίστε! *(Ξαφνικά φωτίζεται το δωμάτιο με περισσότερο φως αφού έχει ανάψει τον φακό που βρήκε.)*

Λέο: Ούτε που μου πέρασε απ' το νου να σε κοροϊδέψω.. *(Παύση. Καρφώνει το βλέμμα στα φυτά που βρίσκονται στον χώρο σα να τα πρόσεξε μόλις τότε)* Έχεις κόλλημα με τα φυτά;

Τεό: *(Με έκφραση)* Κόλλημα; Α! Ναι.. τουλάχιστον είναι καλό!

Λέο: Ναι. Γλυτώνεις από τα άλλα..

Τεό: Πάντα θα υπάρχουν άλλα.

Λέο: Και ποιός δεν έχει τα κολλήματα του;

Τεό: Τι είναι; *(Παρατηρεί πως ο Λέο χαμογελάει ξαφνικά)*

Λέο: Μήπως μιλάς στα φυτά σου;;

Τεό: Βέβαια, μιλάω! Είναι καλή συντροφιά!

Λέο: Πάντως τα 'χεις σε καλή κατάσταση.

Τεό: Δεν με πειράζει να τα φροντίζω όσο κι αν παίρνει χρόνο.

Λέο: Και δεν σου έχει τύχει να βαρεθείς;

Τεό: Καθόλου. Τα ποτίζω στην ώρα τους, τα μιλάω, ρίχνω το λίπασμα όταν χρειάζεται, τα κρατάω υγιή. *(Ρίχνει το φως του φακού πάνω σε κάποια φυτά καθώς μιλάει.)*

Λέο: Μου αρέσει!

Τεό: Δεν είχα ιδέα στην αρχή. Σιγά-σιγά κατάλαβα πώς να τα έχω σε καλή κατάσταση.

Λέο: Και απ' ότι φαίνεται τα πας μία χαρά..

Τεό: Ξεκίνησα με το να ελέγχω αν το χώμα έχει στεγνώσει. Ήταν το πρώτο που έπρεπε να μάθω να μην ποτίζω όταν έχει υγρασία.

Λέο: Έχουν ωραίο χρώμα πάντως. Πράσινο λαμπερό!

Τεό: Βάζω υγρό υδατοδιαλυτό λίπασμα δύο φορές το μήνα. Βοηθάει!

Λέο: Ένας άστεγος του δρόμου μου είχε πει πως όταν έμενε σπίτι του είχε πολλά φυτά και του άρεσε να καθαρίζει τα φύλλα του με βρεγμένο πανί. Τα γυάλιζε, έλεγε, καθημερινά και περηφανευόταν πως είχε τα πιο πράσινα φυτά που είχε ποτέ κανείς.

Τεό: *(Γνέφοντας καταφατικά)* Κι εγώ τα καμαρώνω..

Λέο: Πως σου ρθε;

Τεό: Ποιο πράγμα;

Λέο: Να ασχοληθείς με αυτά.

Τεό: Θες να μάθεις πώς;

Λέο: *(Με ειρωνεία)* Ναι, πες μου πως σου μίλησε ο Θεός σου να κάνεις μία καλή πράξη.

Τεό: *(Αγνοώντας αυτό που μόλις άκουσε)* Θες να μάθεις πώς άρχισε όλο αυτό;

Λέο: Δεν είναι και περίεργο. Όμως δείχνεις να τα φροντίζεις αρκετά καλά.

Τεό: Θες να μάθεις γιατί έχω αυτό το κόλλημα;

Λέο: Πολύς κόσμος είναι κολλημένος Μάλλον κάτι βρίσκουν.

Τεό: Θες να ακούσεις τελικά; *(Παύση)*

Λέο: Δεν ξέρω. Μάλλον δεν έχω καμία όρεξη να ακούσω πόσο καλός άνθρωπος έγινες χάρη σε αυτά. *(Παύση)*

Τεό: *(Κοιτάζονται καθώς τον φωτίζει με τον φακό)* Είσαι καλύτερα τώρα;

Λέο: Ε;

Τεό: Είσαι καλύτερα;

Λέο: Μια χαρά. Εσύ;

Τεό: Άμα έρθει σε λίγη ώρα το ρεύμα θα είμαι ακόμα καλύτερα..

Λέο: Ενώ αν δεν έρθει..;

Τεό: Εντάξει, αν δεν έρθει θα μείνουμε στο σκοτάδι. Μπορώ να το αντέξω. Όπως και όταν ήμουν στη φυλακή. *(Παύση)*

Λέο: *(Με έκπληξη)* Έχεις κάνει φυλακή;

Τεό: Με μάζεψαν όταν με έπιασαν να κλέβω..

Λέο: Σε χώσανε για πολύ;

Τεό: Δεν ήταν η πρώτη φορά. Ξέρανε ότι δεν ήμουν πολύ καλό παιδί..

Λέο: Και; Σε πιάσανε πολλές φορές;

Τεό: Αρκετές. Με κρατούσαν για λίγο... έβγαίνα έξω μέχρι να με ξαναπιάσουν. *(Παύση)*

Λέο: Αλλά, δεν έμεινες για πολύ μέσα..

Τεό: Την τελευταία φορά έμεινα αρκετά..

Λέο: Γιατί σε κρατήσανε τόσο πολύ;

Τεό: Παραλίγο να σκοτώσω κάποιον. Έζησε τελευταία στιγμή από θαύμα. Φτηνά τη γλίτωσα..

Λέο: Ξέρω αρκετούς που έκαναν φυλακή. Εσένα όμως δεν σε πιάνει το μάτι μου. Ένας άνθρωπος του Θεού. *(Παύση)* Είπες πώς έλεβες;

Τεό: Με κάρφωσαν οι προζέμποροι. Μου την είχαν στημένη και για αυτό βρέθηκα σε ένα άθλιο κελί. Με πέτυχαν σε άσχημη φάση να παρακαλάω για τη δόση μου. Αλλά μου παίζανε βρώμικο παιχνίδι για να βγουν κερδισμένοι.

Λέο: Υπήρχαν μάρτυρες;

Τεό: Δυστυχώς, το είχαν φροντίσει κι αυτό..

Λέο: Και πώς ξέφυγες; Από την πρέζα;

Τεό: Επειδή με ρωτάς πολύ ευγενικά θα σου απαντήσω πως εκεί μέσα βρήκα πού έπρεπε να πιστέψω. Είχα πιάσει πάτο. Σερνόμουν για πολύ καιρό. Μέχρι που είδα φως. Ας είναι καλά ένας συγκρατούμενός μου..

Λέο: Τυχερός ήσουν! *(Έρχεται το φως ξαφνικά για μία στιγμή και ξανασβήνει πάλι, το ημίφως απλώνεται ξανά στον χώρο.)*

Τεό: Ναι. *(Μικρή παύση)* Από μικρός θυμάμαι να μου λένε πως δεν θα τα καταφέρω. Πως θα κατέληγα στη φυλακή μια μέρα.. Έκανα πολλά λάθη. Παραλίγο..

Λέο: Πες μου κάτι..

Τεό: *(Σα να μην τον άκουσε)* Βγήκα, όμως, από τη φυλακή. Τώρα είμαι καθαρός.

Λέο: Δεν ξανακύλησες;

Τεό: ... *(Σιωπή)*

Λέο: Πιστεύεις πως καθάρισες;

Τεό: Ναι. *(Παύση)* Δεν με πιστεύεις; *(Ένας ελαφρύς εκνευρισμός ακούγεται στον τόνο της φωνής του καθώς τον φωτίζει έντονα.)*

Λέο: Θέλεις να σου πω;

Τεό: Δεν με νοιάζει τι πιστεύεις. *(Παύση. Φωτίζει τον εαυτό του καθώς μιλάει.)*
Είναι αργά. Έχει βραδιάσει για τα καλά.

Λέο: Πως δεν σε νοιάζει.. Με τόσα που μου είπες θέλω να ξέρεις πως δεν είσαι ο μόνος.. Παραλίγο να βρεθώ κι εγώ στη φυλακή.

Τεό: Είχες κι εσύ πάρε- δώσε με το νόμο, ε;

Λέο: *(Φωτισμένος από τον φακό)* Θα σου είμαι ειλικρινής. Μου αρέσει ο κίνδυνος. Εσένα; *(Παύση/Σκοτάδι.)*

6^η Σκηνή

Ο Τεό μαζί με τον Λέο εξακολουθούν να βρίσκονται στο σκοτάδι καθώς δεν έχει έρθει ακόμη το ρεύμα. Ο Λέο σηκώνεται όρθιος κι απευθύνεται στον Τεό.

Λέο: Μπορώ να πλύνω κάπου τα χέρια μου;

Τεό: Φυσικά.. Από δω.. (Τον φωτίζει το δρόμο με τον φακό καθώς κατευθύνεται προς τον νεροχύτη.)

Λέο: (Αφού τα πλύνει ξανακάθεται στο τραπέζι) Ένωθα τα χέρια μου αρκετά βρώμικα..

Τεό: Καταλαβαίνω. (Παύση)

Λέο: (Σιωπή. Στιγμή αμηχανίας.) Περίεργο.. Αργεί να 'ρθει το ρεύμα..

Τεό: Ναι, είναι. (Παύση) Μάλλον πρόκειται για σοβαρή βλάβη.

Λέο: (Αλλάζει κουβέντα) Δεν θα θελες να υιοθετήσεις ένα ζώακι; Να 'χεις συντροφιά..

Τεό: Δεν μπορώ να υποφέρω ούτε γατιά ούτε σκυλιά!

Λέο: Αλήθεια; Το είπα μπας και..

Τεό: Μόνο ο Θεός έχει θέση εδώ μέσα.

Λέο: Νόμιζα πως τα πήγαινες καλά μαζί τους..

Τεό: Τους έκανα φρικτά πράγματα όταν ήμουν φτιαγμένος. Δυστυχώς. (Παύση) Ντρέπομαι για αυτό.. (Παύση)

Λέο: Πιστεύεις πως θα αργήσει να 'ρθει;

Τεό: Ποιό;

Λέο: Το ρεύμα..

Τεό: Πού να ξέρω.. Γιατί ρωτάς;

Λέο: Έτσι το είπα.. Μου φάνηκε πως πέρασε αρκετή ώρα. *(Παύση)*

Τεό: Καλύτερα να πηγαίνεις. Δεν μπορείς να μείνεις κι άλλο..

Λέο: Άκουσέ με λίγο ακόμη. Σε παρακαλώ. Δε βρίσκω ανθρώπους κάθε μέρα που να μιλάω έτσι μαζί τους...

Τεό: Είναι αργά, όμως. Κάτι μου λέει πως φιλοβουλευτήκες εδώ, ε;

Λέο: Θα με διώξεις;

Τεό: Να σε διώξω; Αλήθεια δεν το σκέφτομαι να γίνει έτσι..

Λέο: Με ξαφνιάζεις.. *(Παύση)*

Τεό: Γιατί σου αρέσει ο κίνδυνος;

Λέο: Θεε να μάθεις; *(Παύση)* Στο παρελθόν δεν ήμουν κι εγώ πολύ ήσυχος. Είχα πολλά νταλαβέρια με ανθρώπους που δεν έπρεπε..

Τεό: Δηλαδή ήσουν μπλεγμένος;

Λέο: Έχω κάνει και καλά και κακά πράγματα..

Τεό: Ξέρεις τι πιστεύω; Πως πετάς διάφορα για να πιάνεις κουβέντα..

Λέο: Και τι θα κερδίσω;

Τεό: Να βρισκεσαι εδώ μαζί μου.. Όχι;

Λέο: Δεν θα 'λεγα ψέματα όμως..

Τεό: Με περνάς για χαζό; Δεν έχεις καταλάβει πως είμαι και εγώ αρκετά περπατημένος και ας κάνω τώρα μια διαφορετική ζωή;

Λέο: Πώς;

Τεό: Είπες πριν πως παραλίγο να κάνεις φυλακή.. Γιατί;

Λέο: Αν ήξερα πως θα το έπαιρνες στραβά δεν θα σου 'λεγα τίποτα.. Θεέ μου!

Τεό: Άσε το Θεό ήσυχο εκεί που είναι.

Λέο: Μήπως σε φόβησα;

Τεό: Να φοβηθώ; Για ποιο λόγο;

Λέο: Που σου είπα για τη φυλακή..

Τεό: Έχω δει πολλά εκεί μέσα. Τι έκανες και παραλίγο να σε χώσουν;

Λέο: Δεν προκάλεσα ποτέ κανέναν.. Στους δρόμους που σύχναζα κυκλοφορούσε πολύ μυστήριος κόσμος. Κάνα δυο φορές κόντεψα να με μαχαιρώσουν.. Πήγα να βοηθήσω έναν άλλον άστεγο και βρήκα τον μπελά μου..

Τεό: *(Ανάβουν τα φώτα ξαφνικά)* Επιτέλους! Ήρθε!

Λέο: Κοίτα, υποφέρω όταν τα σκέφτομαι. Δεν περνούσα καλά.

Τεό: Σου χάλασε τη ζωή σου;

Λέο: Είχα γίνει ένα τέρας. *(Παύση)* Να πάρω εκδίκηση για τον άλλον που τον μαχαιρώσαν.. Βλέπεις, οι άνθρωποι του δρόμου γινόμαστε οικογένεια.

Τεό: Να, λοιπόν.. Το ομολογείς;

Λέο: Δεν είναι αυτό που νομίζεις.

Τεό: Λέγε τι έκανες; Σκώτσες;

Λέο: Αν και ήμουν έτοιμος να κάνω κακό, δεν τα κατάφερα. Αυτό είναι όλο.

Τεό: Δηλαδή δεν έπαθε κανείς τίποτα;

Λέο: Όχι, μόνο τα σημάδια από μία πάλη μου άφησε. *(Παύση. Του δείχνει τα σημάδια στην κοιλιά του αφού έχει σηκώσει την μπλούζα)* Εσύ, τι νομίζεις; Δεν κουβαλάς τα δικά σου σημάδια;

Τεό: Τι θες να πεις πάλι;

Λέο: Υπακούς στις δέκα εντολές, προσεύχεσαι στον Θεό σου, τον ευχαριστείς και είσαι ευγνώμων που βγήκες από τη λάσπη που ήσουν. *(Παύση)* Γιατί όλα αυτά; Για να ξεχαστείς;

Τεό: Στο όνομα αυτού του Θεού βρίσκεσαι εδώ μέσα και όχι έξω στο κρύο..

Λέο: Με παρεξήγησες..

Τεό: Τις δικές σου αμαρτίες ξεπλένεις. Τόσην ώρα σε ακούω να λες για τη ζωή που δεν έζησες. Για το λάθος δρόμο που πήρες..

Λέο: Δεν είναι αυτό που νομίζεις.

Τεό: Αλλά τι είναι;

Λέο: *(Ξαφνικά σηκώνεται από το κάθισμα και πηγαίνει προς την πόρτα βάζοντας το αυτί πάνω της προσπαθώντας να ακούσει.)* Σα να άκουσα κάτι..

Τεό: *(Σηκώνεται και τον πλησιάζει.)* Δεν είναι κανείς. *(Κοιτάζει από το ματάκι της πόρτας.)* Φοβήθηκες; *(Γυρνάει και τον κοιτάζει.)*

Λέο: Όχι... Αλλά μου φάνηκε πως άκουσα έναν περίεργο θόρυβο..

(Έχουν πλησιάσει αρκετά στην πόρτα και οι δύο.)

Λέο: *(Συνεχίζοντας)* Δεν ήταν της φαντασίας μου. *(Παύση)* Έχω γίνει πολύ προσεκτικός γιατί ζω με τον κίνδυνο. Να 'σαι σίγουρος πως δεν θέλω να πάω σε κανένα κολασμένο τοπίο και να καταδικαστώ σε αιώνιο εμετό από τα διαβόλια!

Τεό: Φοβάσαι για τις αμαρτίες σου;

Λέο: "Προσοχή ο Θεός βλέπει". Έτσι μεγάλωσα. Πως θα ερχόταν η ημέρα της κρίσης και η κόλαση θα γίνει το σπίτι μου.

Τεό: Μία κόλαση δεν είναι η ζωή σου; *(Παύση)*

Λέο: Αναγκάστηκα να αμυνθώ για να μη με σκοτώσουν.. Δε φταίω εγώ.

Τεό: Σιότωσης;

Λέο: Αλήθεια τώρα πιστεύεις πως θα ήμουν ικανός;

Τεό: Τι θες να πεις; Πως δεν είσαι;

Λέο: Ξέρεις, όταν ο φόβος κορυφωθεί, είναι το μοναδικό συναίσθημα που κυριαρχεί. *(Κοιτάζονται στα μάτια. Πάυση. Σκοτάδι.)*

7^η Σκηνή

Ο Λέο και ο Τεό εξακολουθούν να βρίσκονται όρθιοι μπροστά στην εξώπορτα του σπιτιού του Τεό και να συζητούν.

Λέο: Να σου κάνω μία ερώτηση;

Τεό: Πες μου, τι σε καίει να μάθεις;

Λέο: Ποιο είναι το πιο σιχαμερό πράγμα που έχεις κάνει;

Τεό: *(Ξαφνιασμένος)* Το.... ποιό; Να μου λείπουν τέτοιες ερωτήσεις.

Λέο: Δε σου αρέσει να μιλάς με τους άλλους; Δε σε πιάνει μοναξιά;

Τεό: Δεν καταλαβαίνω πού το πας..

Λέο: Να.. μου αρέσει που κουβεντιάζω μαζί σου. *(Παύση)* Θέλω να μάθω πώς σκάφτεσαι..

Τεό: Είσαι περιεργός. *(Παύση)* Δεν θες να φύγεις.. ε;

Λέο: Σήμερα με τόσο κρύο είμαι τυχερός που βρέθηκα στην πόρτα σου. *(Παύση)* Σου είπα πως μου αρέσει να διασκεδάζω τον κόσμο και να τον κάνω να σκέφτεται διαφορετικά. Να σου παίξω λίγο;

Τεό: Είναι αργά.

Λέο: *(Σα να μην τον άκουσε, παίρνει τη μαριονέτα σκύλο και την ακουμπάει πάνω στο τραπέζι. Αμέσως αρχίζει να κουνάει τη μαριονέτα με επιδέξιο τρόπο.)* Κοίτα!

Τεό: *(Με απορία)* Τι κάνεις; Θα μου φτιάξεις κάνα παραμύθι τώρα;

Λέο: Θα δεις. *(Παύση)* Μη με παρεξηγείς..

Τεό: Δηλαδή αν είχα σκυλάκια και γατάκια εδώ μέσα θα το γλίτωνα όλο αυτό;

Λέο: Κάτσε λίγο να ακούσεις.. *(Παύση/Αλλάζοντας λίγο τη φωνή του.)* Τρελαίνομαι να σου χορεύω και να σου μιλώ! Γαβ, γουβ! Τ' όνομά μου είναι

Σιαά. Γαβ, γουβ! Δες με πως κουνάω τα πόδια μου! Και την ουρά μου! Γαβ, γουβ! Μήπως θα σου δαγκώσω το χέρι; Γαβ, γουβ! Κοίτα με προσεκτικά... Θα σε κάνω μια χαψιά! Γαβ, γουβ! Ψέματα! Δεν θα σου κάνω κακό! Με τρελαίνει το χέρι σου το τρυφερό! Άσε με εμένα να στο γλύφω! Το χέρι σου, το τρυφερό! Γαβ, γουβ! Μήπως είμαι η Σιαά σου; Χαχαχα (Παύση) Πώς σου φάνηκε; Σου άρεσε;

Τεό: (Ξεφυσώντας) Ε... δε ξέρω..

Λέο: Πίστεφες πώς θα δάγκωνα το χέρι που με τάισε;

Τεό: (Με προσποιητό σοβαρό ύφος) Θα μπορούσες και να με σκοτώσεις. (Παύση) Να βρουν το πτώμα μου μαζί με την Σιαά σου!

Λέο: (Συνεχίζοντας στο ίδιο ύφος του Τεό) Θα σε έκοβα κομμάτια και θα σ' έκρυβα σε όλο το σπίτι. Παντού! (Πλησιάζουν πολύ κοντά ο ένας στον άλλον.)

Τεό: Καλά κάνω και αναρωτιέμαι, ε;

Λέο: Έχεις παράξενο χιούμορ. Ενώ φαίνεσαι πολύ αγνός κρύβεις κάτι που.. Μα.. πώς γίνεται; Πρώτα με τάισες, μετά μου μίλησες, μου είπες για τη ζωή σου... Και τώρα αναρωτιέσαι για μένα;

Τεό: (Με ήρεμο τόνο) Καλά θα κάνεις να μετράς τα λόγια σου μαζί μου.

Λέο: Ξέρεις, δεν είχα σκοπό αλλά... ήθελα απλώς να σε κάνω να γελάσεις με την Σιαά.. Να παίζω μαζί σου! Γιατί έχεις αυτή την έκφραση;

Τεό: Ποια έκφραση;

Λέο: Δεν με πιστεύεις μάλλον..

Τεό: Μήπως κατά βάθος μου λες πράγματα που θες να ξέρω;

Λέο: Γιατί το λες;

Τεό: Ξέρεις, είμαι αρκετά κουρασμένος. (Παύση. Σα να μονολογεί.) Ω, Θεέ μου!

Λέο: Μπορείς να...;

Τεό: Ναι;

Λέο: *(Σα να διέκοψε την σκέψη του)* Μπορώ να φύγω, αν το θες. *(Παύση)* Αλλά θέλω να μείνω λίγο ακόμη. Εξάλλου, εσύ, ως άνθρωπος του Θεού δεν είναι σημαντικό που βοηθάς εμένα τον φτωχό και αδύναμο;

Τεό: *(Με ήρεμο τόνο)* Μην τον ανακατεύεις τον Θεό..

Λέο: Η αλήθεια είναι πως θέλω να με λυπάσαι..

Τεό: Και τι θα κερδίσεις; *(Παύση)* Ξέρεις τι ήθελα να κάνω σήμερα; Να προσευχηθώ και να πέσω νωρίς για ύπνο.

Λέο: *(Με σκυμμένο κεφάλι)* Καταλαβαίνω.. *(Παύση)*

Τεό: *(Σκύβει κι αυτός το κεφάλι και ξαφνικά σπάει τη σιωπή)* Το πιο σιχαμένο πράγμα που έχω κάνει είναι να κατουρήσω το κεφάλι ενός τύπου μέσα στη φυλακή.

Λέο: Ποιος σ' έβαλε να το κάνεις;

Τεό: *(Κοιτάζοντας τον)* Τέλος η παράσταση για σήμερα. Ήρθε η ώρα να φύγεις.

Λέο: *(Μιλώντας του πιο δυνατά)* Κι αν σου έλεγα πως τίποτα από αυτό που βλέπεις σ' εμένα δεν ισχύει; Πως δεν είμαι ένας άστεγος ζητιάνος με μία κοικαλιάρικη Σκιά να την σέρνω μαζί μου; Και αν σου έλεγα πώς επίτηδες ήρθα εδώ γιατί εμείς οι δύο έχουμε παλιούς λογαριασμούς;

Τεό: *(Πλησιάζει πολύ κοντά στο πρόσωπο του Λέο)* Άκου λοιπόν τι θα γίνει τώρα πριν σε στείλω πίσω από κει που 'ρθες..

Λέο: *(Κοιτάζοντας τον)* Θα τολμούσες;

Τεό: Θα είχα πολλές τύψεις και δεν θα το άντεχα. *(Παύση)* Τι θέλεις;

Λέο: Τι;

Τεό: Πες μου την αλήθεια!

Λέο: Δεν είμαι κακός άνθρωπος. *(Παύση)* Είμαι ένας χαμένος του δρόμου. Πεινασμένος και ξυλιασμένος. *(Παύση)* Αν όμως με διώξεις κακήν-κακώς θα τιμωρηθείς.. έτσι δεν λέει ο Θεός σου;

Τεό: Αν ήσουν γυναίκα θα το 'κανε πιο εύκολο.

Λέο: Μπορώ να γίνω γυναίκα! Δος μου ένα φουστάνι, ένα ζευγάρι γόβες και θα γίνω η γυναίκα που θα θελες να έχεις στη ζωή σου!

Τεό: *(Γελώντας ειρωνικά)* Α, μπα! Αυτό θα 'θελες; *(Παύση. Με σοβαρό ύφος)* Αυτό είναι παράλογο.

Λέο: Δεν είναι. Το εννοώ.

Τεό: Τι θες να πεις πάλι; Ε;

Λέο: *(Αλλάζει τη φωνή του και την κάνει γυναικεία)* Τι θα κάνω χωρίς εσένα; Τι θα απογίνω; Σε παρακαλώ μη με διώχνεις... Μην πεθάνεις!

Τεό: *(Χαμογελώντας ειρωνικά)* Τι προσπαθείς να πετύχεις.. ε;

Λέο: *(Μιλώντας με την κανονική του φωνή)* Κάποτε έγινα και γυναίκα για κάποιον άγνωστο. Ντυνόμουν, βαφόμουν, σκούπιζα, μαγείρευα, σιδέρωνα.. για να 'ναι εκείνος ευτυχισμένος. *(Παύση)* Με κυνηγούσαν για να μου κάνουν κακό. Τους ξέφυγα και ευτυχώς μ' έβαλε στο σπίτι του ένας καλός κύριος. Ήταν, όμως, λίγο περίεργος. *(Παύση)* Για να του ξεπληρώσω τη χάρη, μου ζήτησε για όσο καιρό κρυβόμουν σπίτι του να παριστάνω την γυναίκα.. *(Παύση)* Ξέρεις κάτι; Ήταν ωραίο για όσο κράτησε τότε. *(Παύση)* Γι σκέφτεσαι;

Τεό: Αυτό ήταν το πιο σιχαμερό που έχεις κάνει;

Λέο: Το πιο σιχαμερό ήταν να βάζω το χέρι μου στο πουλί του και να του την παίζω σχεδόν κάθε βράδυ μέχρι να χύσει. Το μόνο πράγμα που μου ζητούσε ως γυναίκα. *(Παύση)*

Τεό: *(Τον κοιτάζει σκεπτικός)* Επίτηδες το κάνεις, ε; Τα βγάζεις από το μυαλό σου; *(Σ' αυτό το σημείο ο Λέο βάζει το χέρι πάνω στα γεννητικά όργανα του Τεό. Εκείνος δεν αντιστέκεται. Κοιτάζονται.)*

Λέο: Την αλήθεια σου λέω. Μόνο.

Τεό: *(Χωρίς να τραβιέται)* Τι παιχνίδι μου παίζεις; *(Εκείνη την ώρα χτυπάει την πόρτα ο κύριος Νικολάου. Ακούγεται η φωνή του να διακόπτει την έντονη στιγμή τους.)*

κ. Νικολάου: Τεό, είσαι μέσα; Άνοιξε μου! *(Ο Τεό και ο Λέο μένουν ακίνητοι να κοιτάζονται χωρίς να παίρνει το χέρι ο Λέο.)*

Τεό: *(Φωνάζοντας λίγο πιο δυνατά)* Τι θέλετε;

κ. Νικολάου: Άνοιξέ μου.. θέλω να σου μιλήσω.

Τεό: *(Με δυνατή φωνή)* Να περάσετε καλύτερα μία άλλη ώρα; *(Γυρνάει στον Λέο και του απευθύνεται σιγανά.)* Τι νομίζεις πως κάνεις;

Λέο: *(Με σιγανή φωνή)* Ό,τι μου πεις θα κάνω.

Τεό: *(Σιγανά)* Δεν αλλάζει τίποτα.

κ. Νικολάου: Άντε παιδί μου, άνοιξε την πόρτα!

Τεό: *(Με δυνατή φωνή)* Έρχομαι! *(Γυρνάει ξανά προς το Λέο, με πιο σιγανή φωνή)* Δεν πρέπει να σε βρει εδώ.

Λέο: *(Σιγανά)* Σε κατασκοπεύει μήπως μπάσεις κανέναν που δεν πρέπει στο σπίτι σου;

κ. Νικολάου: *(Με έντονη φωνή)* Θα ανοίξεις επιτέλους;

Τεό: *(Με δυνατή φωνή)* Μια στιγμή! Περιμένετε! *(Απευθύνεται προς τον Λέο)* Κάτσε φρόνιμα στην άκρη. Μη μιλάς. *(Ο Λέο υπακούει και κάθεται ξανά στην καρέκλα του ενώ ο Τεό ανοίγει την πόρτα.)*

κ. Νικολάου: *(Μπαίνοντας μέσα)* Άκουσα φωνές. Δεν είσαι μόνος σου; *(Παύση/Σκοτάδι.)*

8^η Σκηνή

Ο κ. Νικολάου μόλις έχει μπει στο σπίτι του Τεό. Ο Λέο καθισμένος στην καρέκλα παρατηρεί σιωπηλός τον διάλογο μεταξύ των δύο αντρών αφού πρώτα ο κ. Νικολάου περιεργαστεί προσεκτικά τον χώρο και εστιάσει στην παρουσία του Λέο.

κ. Νικολάου: Δεν είσαι μόνος σου;

Τεό: Όχι.

κ. Νικολάου: (Με το βλέμμα του πάνω στον Λέο) Ποιος είναι αυτός;

Τεό: Ένας άστεγος. (Γιάυση) Μου ζήτησε λίγο φαΐ. Τον βρήκα πολύ χάλια έξω από την πόρτα μου. Σχεδόν μισολιπόθυμο..

κ. Νικολάου: Χμ.. Ο Θεός βλέπει αλλά και μερικές φορές παραβλέπει..

Τεό: Δεν σας καταλαβαίνω.

κ. Νικολάου: Τι διάολο σ' έπιασε και τον έβαλες μέσα στο σπίτι;

Τεό: Μα, αυτό δεν λέει ο Θεός; Να προσφέρουμε σε όσους έχουν την ανάγκη μας;

κ. Νικολάου: Μου φαίνεται πως δεν έχεις καταλάβει καλά! (Γιάυση) Δεν φοβήθηκες;

Τεό: Τι να φοβηθώ; Έναν άνθρωπο που πέθαινε της πείνας έξω από την πόρτα μου;

κ. Νικολάου: (Κοιτώντας τον Τεό με νόημα) Ναι, ο Θεός μιλάει για ελεημοσύνη αλλά υπάρχουν και αρκετοί που κοροϊδεύουν και έχουν άλλα πράγματα στο νου τους..

Τεό: Μα, δε βλέπετε; Το χάλι του έχει ο κακομοίρης..

κ. Νικολάου: (Με σιγανή φωνή απευθυνόμενος στον Τεό) Μη σου πω ότι μπορεί και να είναι ο ίδιος ο Σατανάς!

Τεό: Γα παραλέτε. Δε νομίζω πως..

κ. Νικολάου: Άμα σε βρούνε μαχαιρωμένο μέσα στο σπίτι και ξαφρισμένο, μην έρθεις να μου ζητήσεις μετά το δίκιο σου!

Τεό: Δεν το βλέπω έτσι. Εξάλλου ..

κ. Νικολάου: *(Διακόπτοντας τον)* Ναι, ναι ξέρω, "Αγάπα τον πλησίον σου ως εαυτόν" αυτό που μας μαθαίνουν.. ε;

Τεό: Τον λυπήθηκα.

κ. Νικολάου: Κάνε το σταυρό σου και πες του να φύγει για να μην μπλέξεις μαζί του!

Τεό: Θα φύγει όπου να 'ναι.. *(Πρώτη φορά γυρνάει προς το μέρος του Λέο και του απευθύνεται.)* Έτσι δεν είναι;

Λέο: Ο Θεός να στο ξεπληρώσει το καλό που μου έκανες. Θέλημά Του είναι.

κ. Νικολάου: *(Στον Τεό)* Διώξτον πριν αρπάξει κάνα μαχαίρι και σε σφάζει!

Τεό: Μην κάνετε έτσι! Θα φύγει όπου να 'ναι..

κ. Νικολάου: Να πας, παιδί μου, να εξομολογηθείς και να κοινωνήσεις. Το συντομότερο!

Τεό: *(Μ' έναν ελαφρύ εκνευρισμό)* Για το Θεό! Αυτό κάνω εδώ και τόσο καιρό..

κ. Νικολάου: Άσε τις ανοησίες και συγκεντρώσου στα καθήκοντά σου! Δεν χρειάζεται να μπλέκεις με ανθρώπους του υπόκοσμου!

Λέο: *(Πετάγεται ξαφνιαζοντας τους)* Με συγχωρείτε που επεμβαίνω. Είμαι ένας τίμιος άνθρωπος που..

κ. Νικολάου: *(Διακόπτοντας τον και απευθυνόμενος στον Τεό)* Όλοι το ίδιο λένε! *(Παύση)* Ποτέ δεν ξέρεις.. *(Γυρνάει και κοιτάζει τον Λέο. Παύση.)*

Τεό: *(Στον κ.Νικολάου)* Τι θα θέλατε;

κ. Νικολάου: Να, σκεφτόμουν να σου δώσω μερικά έπιπλα που δεν μου χρειάζονται. Είσαι καλό παιδί και θέλω να σε βοηθήσω. *(Γα τελευταία λόγια τα λέει με έμφραση κοιτώντας τον Λέο.)*

Τεό: Δεν είναι ανάγκη, βολεύομαι με αυτά που έχω.

Λέο: *(Γετάργεται πάλι)* Ήμουν πολλές ώρες έξω.. Είχα ψοφήσει από το κρύο!

κ. Νικολάου: Καλά.. καλά. Τώρα όμως να πηγαίνεις από κει που ήρθες!

(Γυρνάει προς τον Τεό και του απευθύνεται.) Ο Θεός να μας φυλάει από ανθρώπους κακούς!

Τεό: Μήπως τα παραλέτε λίγο;

κ. Νικολάου: *(Στον Τεό)* Δεν ξέρεις τι σόι άνθρωποι κυκλοφορούν. *(Παύση)* Μην παρασύρεσαι έτσι εύκολα, αν και στο παρελθόν τα ζούσες καθημερινά. Τώρα, πρέπει να είσαι πιο προσεκτικός. *(Παύση)* Δεν θέλω να μπαίνουν εδώ μέσα τέτοιοι περιεργοί τύποι.

Λέο: *(Ξανά προκαλεί το βλέμμα πάνω του)* Η γλώσσα σας στάζει χολή, κύριε..

κ. Νικολάου: *(Στον Λέο)* Α, μπα! Βγάζεις και γλώσσα από πάνω;

Λέο: Δεν έχω κάνει κάτι παράνομο. Ζήτησα φαΐ γιατί είχα να φάω δύο μέρες.

κ. Νικολάου: *(Στον Λέο)* Νομίζεις πως σε πιστεύω;

Λέο: Λυπάμαι, κύριε. Δεν έχω διάθεση να κοροϊδέψω κανέναν.

κ. Νικολάου: Γέρος άνθρωπος είμαι και κάτι παραπάνω ξέρω!

Λέο: Για αυτό με ξεφτιλίζετε έτσι;

Τεό: *(Προς τον Λέο)* Μαζέψου! Τι είναι αυτά που λες;

κ. Νικολάου: *(Στον Λέο)* Βλέπεις; Βγάζει και γλώσσα ο αχάριστος!

Λέο: *(Συνεχίζοντας προς τον κ. Νικολάου)* Θέλετε να με στείλετε από κει που ήρθα; Ξέρετε τι είναι εκεί έξω; Η κόλαση! Όχι γιατί είμαι αμαρτωλός αλλά γιατί υπάρχουν άνθρωποι σαν και εσάς που μας καταδικάζουν χωρίς να έχουμε κάνει τίποτα!

Τεό: *(Με επιτακτική φωνή)* Ας σταματήσει καλύτερα αυτή η κουβέντα. *(Παύση. Στον κ. Νικολάου)* Κύριε Νικολάου, θέλετε κάτι άλλο;

κ. Νικολάου: *(Στον Τεό, δείχνοντας τον Λέο)* Ναι, να φύγει αυτός από το σπίτι μου. *(Παύση)* Αν δεν φύγει θα φύγεις και εσύ μαζί του.

Τεό: Έχετε το λόγο μου. Πάνω που θα έφευγε..

κ. Νικολάου: *(Καθώς φεύγει φωνάζει πίσω από τον ώμο του)* Να κλειδώσεις καλά την πόρτα σου σήμερα! *(Παύση. Η πόρτα κλείνει.)*

Τεό: *(Κοιτώντας τον Λέο)* Τι σου 'κανα και με διαολίζεις;

Λέο: Σε παρακαλώ άσε με να μείνω σήμερα. Αν βγω στο δρόμο θα πεθάνω. Στο ορμίζομαι θα πεθάνω...

Τεό: Τα παραλές..

Λέο: Θα το βαστήξει η συνείδησή σου; Να μ' αφήσεις να πεθάνω στο κρύο; Άσε με να μείνω, σε παρακαλώ.

(Παύση/ Σκοτάδι.)

9^η Σκηνή

Ανάβει το φως σιγά σιγά. Ο Τεό και ο Λέο εξακολουθούν να βρίσκονται μπροστά στην πόρτα και να μιλάνε.

Τεό: Θα πρέπει να αστείευεσαι...

Λέο: Λοιπόν; Είναι η τελευταία σου λέξη;

Τεό: Ναι. *(Παύση)* Θέλω να φύγεις ήσυχα και ωραία.

Λέο: *(Κάθεται σε μία καρέκλα)* Γιατί είσαι ακόμη όρθιος;

Τεό: *(Με ήρεμο τόνο)* Θα με αναγκάσεις να σε πετάξω έξω.

Λέο: Εντάξει. Θα μπορούσα να..

Τεό: *(Τον διακόπτει)* Κόφτο!

Λέο: Συγνώμη.. Δεν ήθελα να..

Τεό: Έχεις ιδέα πόσο άλλαξες τη μέρα μου σήμερα;

Λέο: Α! Συγνώμη που σου χάλασα..

Τεό: *(Κάθεται κι αυτός απέναντι του)* Δεν κατάλαβες τίποτα.. ε;

Λέο: Δεν σε κουράζει να σκέφτεσαι πώς να με ξεφορτωθείς;

Τεό: Άκου λοιπόν τι σκέφτομαι... Και χώνεψε το καλά. Πεινούσες, έφαγες δρόμο τώρα!

Λέο: *(Με ειρωνεία)* Ναι; Νομίζεις πως..

Τεό: *(Διακόπτοντας τον)* Να δω πώς θα φύγεις από δω μέσα.

Λέο: *(Αλλάζοντας το ύφος του)* Σ' ευχαριστώ που με φίλεψες. Καιρός να πηγαίνω.. *(Σηκώνεται από το τραπέζι, μπροστά του βρίσκεται ένα ποτήρι γεμάτο με νερό και καθώς πάει να φύγει επίτηδες το ρίχνει πάνω του)* Κοίτα τι έπαθα τώρα..

Τεό: Να σε πάρει ο διάολος! Τι νομίζεις πως κάνεις;

Λέο: Θύμωσες;

Τεό: Ροκανίζεις τον χρόνο ε;

Λέο: Αν βγω έξω θα πεθάνω. *(Γιάυση)* Θα πεθάνω στο δρόμο, στους καρχαρίες που παραμονεύουν να ξεκάνουν ανθρώπους σα και μένα. *(Γιάυση)* Πολλές φορές κινδύνεψα.

Τεό: Μιλάς σα να έχει έρθει το τέλος του κόσμου.

Λέο: Πλησιάζει. *(Γιάυση)* Κάποτε βοηθούσα τον κόσμο αρικετά. Ήταν θλιβερό να βλέπω πόση βία υπάρχει. Βρέθηκα με άγριους ανθρώπους. *(Γιάυση)* Εσύ μπορείς να με βοηθήσεις να σώσω το τομάρι μου...

Τεό: Με δοκιμάζεις; Είσαι πiónι του Σατανά.. ε;

Λέο: Αλήθεια λέω. Κάποτε βοηθούσα πολύ τον κόσμο όπως κάνεις και εσύ.

Τεό: Το κάνω γιατί δεν γουστάρω τις φλόγες της κόλασης, ούτε να ακούω βογκητά από μαστίγια που σκίζουν τις σάρκες..

Λέο: Δεν θα μ' έβαζε εύκολα ο καθένας σπίτι του. *(Γιάυση)*

Έχεις καμιά παλιά μπλούζα να μου δώσεις;

Τεό: *(Δυσανασχετώντας)* Περίμενε. *(Σηκώνεται και πάει πιο μέσα να πάρει μία μπλούζα, επιστρέφει και του τη δίνει)* Φόρεσε την!

Λέο: *(Βγάζει την μπλούζα του και μένει γυμνός από τη μέση και πάνω, παίρνει την μπλούζα από τα χέρια του Τεό και την μυρίζει)* Μυρίζει όμορφα..

Τεό: *(Με μαλακό τόνο)* Πήγαινε τώρα. Πριν σκαρφιστείς τίποτα άλλο..

Λέο: Εγώ δεν... δεν καταλαβαίνεις πως..

Τεό: Δεν μπορείς να μείνεις εδώ.

Λέο: Γιατί θες να με διώξεις τόσο πολύ;

Τεό: Ώρα να φεύγεις. Αυτό που ήθελες σου το έδωσα και με το παραπάνω.

Λέο: *(Με αποφασιστικό τόνο)* Όχι. Δεν φεύγω.

Τεό: Έχεις το δαίμονα μέσα σου.. ε;

Λέο: *(Ανεβάζοντας τον τόνο της φωνής του)* Δεν φεύγω. *(Παύση. Έχει πλησιάσει πολύ κοντά στο πρόσωπο του Τεό)* Πρώτα θα με ακούσεις.

Τεό: *(Εκνευρισμένα)* Τι θες πάλι;

Λέο: Σσςς με συγχωρείς.. Εγώ ήθελα απλώς.. *(Τον στριμώχνει και βγάζει από την τσέπη του έναν σουγιά)*

Τεό: *(Με σφιγμένα δόντια)* Το περίμενα! Καταραμένε!

Λέο: Πού το έχεις το μυαλό σου; Δεν έχεις καταλάβει τίποτα.

Τεό: Τι να καταλάβω; Πως με απειλείς μέσα στο σπίτι μου;

Λέο: Εσύ φταις για αυτό. Δεν είχα άλλο τρόπο.

Τεό: Εκμεταλλεύτηκες την εμπιστοσύνη μου.

Λέο: Ξέρεις, είχα σκοπό να φύγω αλλά..

Τεό: Αλλά τι έγινε; Δεν σου άρεσε που σου είπα να φύγεις; *(Παύση)* Εντάξει. Σου ζητάω συγνώμη.

Λέο: Έλα τώρα! Για ποιο λόγο;

Τεό: Ήμουν λίγο απότομος.. ε;

Λέο: Πρέπει να με ακούσεις. Μ' ανάγκασες να το βγάλω.. *(Φέρνει το σουγιά στο πρόσωπο και του το χαιδεύει.)*

Τεό: Σταμάτα σε παρακαλώ! Μη το κάνεις..

Λέο: Καλά, πως κάνεις έτσι; Δεν φαντάζεσαι πως θα σε πειράξω..;

Τεό: Θα σου δώσω ό,τι θες. Αρκεί να φύγεις.

Λέο: Δεν θέλω τίποτα.. Μονάχα να με ακούσεις. Ξέρω να τα βγάζω πέρα μόνος μου. Όμως θέλω να σώσω τη ψυχή μου... Είμαι ένας δειλός.. Δεν πιστεύω πουθενά. Κι από τότε ζω τη δική μου φυλακή.. μία κόλαση!

Τεό: Από πότε;

Λέο: Από τότε που πήγα να σκοτώσω. Θυμάσαι που μαχαίρωσα κάποιον σε έναν καβγά; Δεν πέθανε όπως σου είπα όμως έκανα κάτι χειρότερο.. Σκεφτόμουν πως τον σιότωνα και αυτό με έφτιαχνε πιο πολύ. Σκεφτόμουν να του λιώνω το κρανίο. Σκεφτόμουν το πολτοποιημένο του κεφάλι, τα κομμένα του δάχτυλα, το ανοιγμένο του στήθος στα δύο και αυτό με ερέθιζε. Ήθελα κι άλλο αίμα, κι άλλο, κι άλλο..

Τεό: *(Με ήρεμο τόνο)* Ο Θεός να σε συγχωρέσει. *(Του πιάνει το χέρι και του το κατεβάζει από το πρόσωπο μαζί με το σουγιά. Κοιτάζονται.)*

Λέο: Μπορεί κανείς να βρει συγχώρεση;

Τεό: Αρκεί να το θελήσεις. Η πίστη.. Μονάχα η πίστη σώζει!

Λέο: Έχεις μετανιώσει για ό,τι έχεις κάνει;

Τεό: Η πίστη στο Θεό μ' έβγαλε από τις κακές σκέψεις. Και με απελευθέρωσε από το παρελθόν. *(Παύση)* Ξέρεις για μία στιγμή νόμιζα πως θα με σιότωνες..

Λέο: Πίστεφες πως θα μπορούσα να είμαι ο δολοφόνος σου;

Τεό: Ναι.

Λέο: *(Χαϊδεύει το σταυρό που φοράει στο λαιμό του ο Τεό)* Κι όμως θα περίμενα να μου πεις πως δεν σου πέρασε καν από το μυαλό... μετά από όλα όσα σου είπα.

Τεό: Μου εξομολογήθηκες την αμαρτία σου και την άκουσα. Γιατί το έκανες;

Λέο: *(Με σοβαρό ύφος)* Ποιος σου είπε ότι είναι αμαρτία; Είναι ανθρώπινο να σκέφτεσαι με αυτό τον τρόπο.. έτσι δεν είναι;

Τεό: Μα αφού μετάνιωσες ή... όχι;

Λέο: Δεν είπα ποτέ κάτι τέτοιο. Μόνος σου το σκέφτηκες.

Τεό: Φοβάσαι;

Λέο: Ξέρεις κάτι; Είμαι κολλημένος. Δεν θέλω να είμαι έτσι όπως είμαι.. αυτό δηλαδή που βλέπεις.. αλλά και θέλω όσο τίποτ' άλλο να σου δείξω αυτό που ακριβώς είμαι: ένα ρεμάλι!

Τεό: Κάθαρμα! *(Γιάση)* Δεν έχεις τον Θεό σου! Φοβάσαι ε;

Λέο: Τι να φοβηθώ; Την τιμωρία μου;

Τεό: Θέλεις να θυμώσω μαζί σου.. να σε διώξω με τις κλωτσιές αφού πρώτα παραδεχτώ το θάρρος σου να μιλήσεις για το τι σκέφτεσαι και για το πώς νιώθεις και έτσι να ξαναβρεις ευκαιρία να με κάνεις να σε λυπηθώ και να σε κρατήσω εδώ κοντά μου.. Ε;

Λέο: Άραγε αυτό με κάνει πιο συμπαθητικό;

Τεό: Δεν έχεις μετανιώσει για τίποτα. Προκαλείς τη μοίρα σου.

Λέο: Κι εσύ τη δική σου! *(Ξανάρχεται πάλι πολύ κοντά με το σουγιά ανάμεσά τους.)*

Τεό: Ξέρεις κάτι; Δεν θα τολμήσεις να μου κάνεις κακό..

Λέο: *(Του κόβει με το σουγιά την μπλούζα μέχρι κάτω)* Είσαι σίγουρος;

Τεό: Δεν είναι αστείο! Πρόσεχε!

Λέο: Νόμιζα πως θα με βοηθούσες να αλλάξω.

Τεό: Δεν έχεις ούτε ιερό ούτε όσιο. Θέλω να σηκωθείς να φύγεις αμέσως.

Λέο: Τι σου συμβαίνει;

Τεό: Είσαι επικίνδυνος, ρε, το ξέρεις;

Λέο: *(Γιλησιάζει πιο πολύ κοντά του)* Θυμάσαι την ιστορία που σου είπα για τον τύπο που με ήθελε γυναίκα του;

Τεό: Ναι.

Λέο: Ψέματα σου είπα. *(Παύση)* Μπορώ, όμως, να το κάνω. Να γίνω γυναίκα για πάρτη σου. *(Βάζει ξανά το χέρι του πάνω στα γεννητικά όργανα του Τέο και τον χαιδεύει.)*

Τεό: Τι θέλεις; Να σε λυπηθώ;

Λέο: Εμένα, τον πλησίον σου.

Τεό: Πάρε το χέρι σου!

Λέο: Τι νομίζεις πως κάνεις; Το ξέρεις πως μπορείς εύκολα να μου πάρεις τον σουγιά από το χέρι.

Τεό: Είσαι όργανο του Σατανά.. Ε; *(Εξακολουθεί ο Λέο να έχει το χέρι του πάνω στα γεννητικά όργανα του Τέο και να τον χαιδεύει.)*

Λέο: *(Γέρνει το κεφάλι του στον λαιμό του Τεό και μένει εκεί)* Συγχώρεσε με... Δεν είμαι κακός.

Τεό: Έχεις αμαρτήσει. Όχι περισσότερο από τον καθένα μας. *(Παύση. Ο Λέο βάζει το χέρι μέσα από το παντελόνι του Τεό και τον αντανάζει. Ο Τεό μένει ατάραχος. Αλλάζει ο φωτισμός, χαμηλώνει.)*

Λέο: Άφησέ με να κοιμηθώ μαζί σου σήμερα.. Αν βγω έξω θα πεθάνω. *(Ανοίγει πάλι ο φωτισμός. Παύση)*

Τεό: *(Ανέκφραστος)* Μπορείς να μείνεις. Αύριο πρωί-πρωί θα φύγεις όμως πριν μας τσακώσει ο Νικολάου. *(Ο Λέο παίρνει το χέρι από τα γεννητικά όργανα του Τεό και αποτραβιέται.)*

Λέο: Φύγε από αυτό το σπίτι!

Τεό: Γιατί; Εξαιτίας του;

Λέο: Μπορείς να πας σ' άλλο. Σου αξίζει κάτι καλύτερο!

Τεό: Άσε το κήρυγμα. Αυτό είναι τώρα το σπίτι μου και εσύ θα φύγεις αύριο το πρωί. Σύμφωνοι;

Λέο: Κι αν θελήσω να ξανάρθω; *(Πλησιάζει ξανά προς το μέρος του.)*

Τεό: Δεν θα το κάνεις. *(Παύση)* Δεν θα σου ανοίξω δεύτερη φορά.

Λέο: Ει.. Ξέρεις κάτι; Δεν θα ξεμπερδέψεις έτσι εύκολα από μένα..

Τεό: Είσαι γελοίος ε; Θεε να το πω αλλιώς για να το καταλάβεις;

Λέο: Δεν θα βοηθούσες ξανά τον αδύναμο στην πόρτα σου; Θα αμαρτήσεις;

Τεό: Το περίμενα αυτό! Δεν βγαίνεις τελικά εύκολα από το βούρκο. *(Του αρπάζει το χέρι και καθώς το τινάζει, πετάγεται μακριά ο σουγιάς.)*

Λέο: Ακριβώς! Στην αρχή πίστεψες πώς ήμουν πεινασμένος, με τάισες, μου ανοίχτηκες γιατί δεν είχες τίποτα να φοβηθείς από έναν ζητιάνο, μετά κουράστηκες, ήθελες να φύγω, δεν έφευγα, θύμωσες ύστερα φοβήθηκες μετά έπαιξες μαζί μου, ερεθίστηκες και αφού με λυπήθηκες και μ' άφησες να μείνω, με περνάς για ηλίθιο!

Τεό: Δεν έχεις μετανοήσει.. ε;

Λέο: Ήμουν ειλικρινής και τώρα θα με ακούσεις εσύ. Για να μάθεις τι είμαι. Εγώ θέλω να συγχωρήσω τον εαυτό μου, όχι ο Θεός σου!

Τεό: Για αυτό προκαλείς την τύχη σου; Για να συγχωρείς τον εαυτό σου; Ξανά και ξανά;

Λέο: Μπορώ να γίνω και σαν εσένα! Ένας καλός πιστός, σκλάβος του Θεού που στο δικό Του όνομα τα πάντα θα δικαιολογούνται.

Τεό: Έχεις πάντα την ευκαιρία να Τον γνωρίσεις.

Λέο: Να μπω στο δρόμο του Θεού όπως εσύ; *(Φωνάζοντας και γελώντας δυνατά.)*

Τεό: Σταμάτα να φωνάζεις! Θα μας ακούσουν.

Λέο: Και λοιπόν; Ας μας ακούσουν... Δεν δίνω μιά! *(Πλησιάζει πολύ κοντά τον Τεό.)*

Τεό: Τι θέλεις επιτέλους;

Λέο: Θέλω έναν άνθρωπο να με αγαπήσει και όχι ο γαμημένος ο Θεός σου!
(Μεγάλη παύση)

Τεό: Είναι αργά. *(Παύση)* Θέλεις να ετοιμάσω ένα τσάι πριν κοιμηθούμε;

(Ο Λέο νεύει με το κεφάλι του καταφατικά καθώς ακουμπάει πάνω στον Τεό.)

(Παύση. Σκοτάδι.)

10^η Σκηνή

Ο Τεό ετοιμάζει το τσάι ενώ ο Λέο μένει καθισμένος αμίλητος στην καρέκλα. Μόλις το ετοιμάσει προσφέρει το τσάι στον Λέο και του απευθύνεται κοιτώντας τον με μια ηρεμία καθώς τον παρατηρεί να πίνει σκεφτικός το τσάι του.

Τεό: Σου αρέσει το τσάι;

Λέο: Έτσι κι έτσι. Γιατί ρωτάς;

Τεό: Από ευγένεια.. (Παύση)

Λέο: (Κοιτάζει προς τα φυτά) Θες να σου γυαλίσω αύριο τα φυτά σου;

Τεό: Τα φυτά μου;

Λέο: Για να λάμψουν περισσότερο..

Τεό: Πόσο πιο πολύ;

Λέο: Να γίνουν καταπράσινα! Λαμπερά! Δεν θες; (Παύση)

Τεό: Θες να μάθεις πώς ξεκίνησε η τρέλα μου; (Παύση. Παρατηρεί μία γκριμάτσα στο πρόσωπο του Λέο) Τι συμβαίνει;

Λέο: (Με μία κουρασμένη έκφραση) Πώς;

Τεό: Δεν είσαι καλά;

Λέο: (Βγαίνει πιο σιγανή η φωνή του) Μίλα. (Παύση) Έχω μία ζαλάδα.

Τεό: Θα σου περάσει. (Παύση. Ξεκινάει να μιλάει σα να μη συμβαίνει τίποτα.)

Κάποτε ένας γεωργός έσπειρε σπόρους στο έδαφος.

Λέο: Και;

Τεό: Κάποιοι σπόροι έπεσαν κοντά στο δρόμο του χωραφιού όμως τους πάτησαν οι περαστικοί και τους έφαγαν τα πουλιά..

Λέο: Νιώθω λίγο περίεργα.

Τεό: *(Σαν να μην άκουσε συνεχίζει να μιλά)* Κάποιοι άλλοι έπεσαν σε πετρώδες έδαφος, φύτεωσαν αλλά ξεράθηκαν γιατί δεν είχε υγρασία.

Λέο: Δεν νιώθω καλά..

Τεό: Κι άλλοι σπόροι έπεσαν σε έδαφος γεμάτο από σπόρους αγιαθιών και όταν βλάστησαν.. *(Μικρή παύση)* Μάντεψε! Τους έπνιξαν τα αγιάθια.

Λέο: Σε παρακαλώ δεν νιώθω καλά.. Σταμάτα.

Τεό: *(Συνεχίζει απτόητος)* Τέλος, άλλοι σπόροι έπεσαν στην εύφορη γη και έδωσαν καρπό εκατό φορές περισσότερο.

Λέο: *(Πέρφτει κάτω στο πάτωμα και το σώμα του αρχίζει να συσπάται ολόκληρο)* Τι έβαλες στο τσάι;

Τεό: Τα φύλλα σου τώρα θα γίνουν πιο λαμπερά. Οι σπόροι της αλήθειας θα καρπίσουν μέσα σου.

Λέο: *(Με φωνή σιγανή και σταθερή)* Τι έκανες;

Τεό: Σε λίγο ο σπόρος του καλού θα καρπίσει και σε σένα. Θα έχεις φως, νερό κι αγάπη!

Λέο: *(Με ξέπνοη φωνή)* Άμα πίστευα στο Θεό, θα με κρατούσες κοντά σου;

Τεό: Σσσςς.. Μη μιλάς.. Ο σπόρος της αποδοχής του λόγου του Θεού πλέον φυτρώνει μέσα σου.

Λέο: *(Συνεχίζει να μιλάει με κουρασμένη φωνή)* Η μάνα μου με έπλασε με τάματα και προσευχές. *(Με δυσκολία πλέον αρχίζει να μιλάει.)* Κάθε βράδυ άναβε το καντήλι και προσευχόταν.. μου 'λεγε πόσο πολύ με αγαπάει. Ίσως και να την πίστευα αν δεν μ' έκαιγε με το λάδι του καντηλιού κάθε βράδυ για να διώξει το κακό από πάνω μου. Και μετά με έπαιρνε στην αγκαλιά της και με έβαζε να την βυζαίνω..

Τεό: Σσςς... Μη μιλάς.. Ησύχασε, τώρα.

Λέο: Ρουφούσα το γάλα της για να με ξεπλένει από τις κακές σιέψεις..

Τεό: *(Με φωνή ατάραχη)* Είσαι ήδη σε καλά χέρια. Ησύχασε..

Λέο: Βύζαινα το γάλα της για να με λυπάται. Κι έτσι έζησα..

Τεό: Ηρέμησε η ψυχή σου;

Λέο: "Είσαι δικός μου" μου έλεγε κι εγώ χαιρόμουν..

Τεό: Ο Σατανάς σε ακολουθούσε..

Λέο: Γιατί δεν με πίστεψες;

Τεό: Πήγαινε να βρεις τον Θεό. Ο παράδεισος σε περιμένει.

Λέο: Με πρόδωσες..

Τεό: Φως, νερό κι αγάπη. Βρίσκεσαι ήδη στον παράδεισο.

Λέο: Η μάνα μου με αγαπούσε..

Τεό: Είσαι ήδη στον παράδεισο..

Λέο: *(Ξέπνοα)* Η μάνα μου με αγαπούσε..

Τεό: *(Σιωπή)*

Λέο: *(Ξεψυχισμένα)* Πες μια προσευχή για μένα.. Να με λυπηθεί ο Θεός σου..

(Παύση. Σκοτάδι.)

11^η Σκηνή

Ο Τεό σηκώνεται από το τραπέζι κι αρχίζει να μαζεύει τα σερβίτσια του τσαγιού. Ο Λέο βρίσκεται ξαπλωμένος στο πάτωμα. Δεν αναπνέει. Στη συνέχεια βρίσκει τα κεριά, τα ανάβει ένα ένα μέσα στον χώρο καθώς κι ένα θυμίαμα ενώ ο φωτισμός χαμηλώνει. Γονατίζει δίπλα στον Λέο, του κλείνει ευλαβικά τα μάτια, του σταυρώνει τα χέρια στο στήθος και σ' όλη την διάρκεια καθώς κάνει αυτές τις κινήσεις μουρμουρίζει την παρακάτω προσευχή.

Τεό: “Κύριε και Δέσποτα της ζωής μου, πνεύμα αργίας, περιεργίας, φιλαρχίας και αργολογίας μη μοι δώσεις. Πνεύμα δε σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, υπομονής και αγάπης χάρισέ μοι τω σω δούλω. Ναι Κύριε Βασιλεύ, δώρησαί μοι του οράν τα εμά πταίσματα, και μη κατακρίνειν τον αδελφόν μου• ότι ευλογητός ει εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.” (Στο μεταξύ έχει πάρει λίγα άνθη που υπήρχαν μέσα στο βάζο και τ' απλώνει ραίνοντας το άψυχο σώμα του Λέο ενώ συνεχίζει να μονολογεί.)

“Κύριε και Δέσποτα της ζωής μου, πνεύμα αργίας, περιεργίας, φιλαρχίας και αργολογίας μη μοι δώσεις..” Δέξου με, Θεέ μου.. Δέξου με ολόκληρο. Σκύβω στα πόδια Σου, και μένω εκεί μέχρι τα γόνατα μου να ματώσουν. Βγάλε το σιοτάδι από μέσα μου, Θεέ μου.. Δεν πρόλαβα να τον αγγίξω. Σκεφτόμουν να τον φιλούσα. Να του κρατούσα το χέρι. (Παύση) Ξέρω πως δεν μπορεί να αναστηθεί. Μονάχα να λιώσει. Να λιώσει γρήγορα. (Παύση) Έσβησε... “Πνεύμα δε σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, υπομονής και αγάπης χάρισέ μοι τω σω δούλω.” Φώτισε την ψυχή μου, Θεέ μου. Ακόμη και αν τον αγγίξω δεν θα σαλέψει. Συνεχίζει να είναι στο πάτωμα. Ακίνητος. (Παύση) Τον ένιωσα πάνω μου. Δεν μπορούσα να τελειώσω. Αν και είχα στύση. Προσπάθησα να φαντασιωθώ αλλά δεν συνέβαινε τίποτα. Ήθελα να τελειώσω στο χέρι του. Να ξεχειλίζω σαν υγρή μορφή στη χούφτα του. Επιθύμησα... Ναι.... “Κύριε Βασιλεύ, δώρησαί μοι του οράν τα εμά πταίσματα, και μη κατακρίνειν τον αδελφόν μου• ότι ευλογητός ει εις τους αιώνας των αιώνων.”...Αν κλείσω τα

μάτια και μείνω ακίνητος θα αναστηθεί; Αν τον ακουμπήσω θα αναστηθεί; Αν του φορούσα το λευκό νυφικό και τον άγγιζα; Μη μ' εγκαταλείπεις Θεέ μου.. Αν τον ακουμπούσα εδώ; *(Άγγιζει διάφορα σημεία στο σώμα του Λέο)* Κι εδώ. Κι εδώ. Κι εδώ. Κι εδώ... εδώ.. Αλλά δεν τον άγγιζα. Ο Δαίμονας με παραπλάνησε, με έκανε να τον λυπηθώ. Θέλησε να λάβει τη σάρκα και το αίμα Σου μέσα από μένα Θεέ μου. *(Παύση)* Δεν τον φίλησα. Κλείνω τα μάτια. Κι εγώ δίπλα του πεθαμένος. Πεθαμένοι κι οι δύο. *(Παύση)* Είπα στην ψυχή μου να αφηθεί στην αγκαλιά Σου, να ηρεμήσει κοντά Σου, να δεχτεί την πίστη Σου.. Να σβηστούν όλα τα σκοτεινά πάθη που άναψε στη σάρκα ο διάβολος.. Οι φωτιές της κόλασης σβήσανε. Γενηθήτω φως. Αμήν.

(Η φωνή του σιγά σιγά χαμηλώνει. Όσπου δεν ακούγεται πια. Σκύβει και φιλάει τον Λέο στο μέτωπο. Σηκώνεται, σβήνει ένα ένα τα κεριά κι αποχωρεί. Παύση. Σκοτάδι.)

ΤΕΛΟΣ